

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Latviešu DISKRIMINĀCIJA Latvijā

Saruna ar sociolingvisti, *Dr. philol. Vinetu Poriņu*

LATVIEŠU VALODA – APDRAUDĒTA!

DDD: *Kā būtu vērtējams latviešu valodas pašreizējais stāvoklis Latvijā?*

Vineta Poriņa: Latvijā pastāv intensīva sabiedrības divvalodība. Par šo latviešu valodai tik nevēlamo fenomenu diemžēl tiek runāts un rakstīts maz. Latviešu valoda atrodas ļoti cieši kopā ar otru – ar krievu valodu. Bieži saru-

viešiem. Tas ir lingvistiskās izpētes jautājums, bet kopumā var secināt, ka šī ieilgusi sabiedrības divvalodība atstāj ļoti dziļas un nedzēšamas pēdas latviešu valodā un runas uzvedībā.

Visās valstīs pamatoti uztraucas par angļu valodas pieaugošo ietekmi. Tas ir starptautisks fenomens. To vēl var regulēt, jo Latvijā nedzīvo liela angļiski runājoša grupa. Valstī savukārt kompakti atrodas liela krieviski runājoša grupa, kuras pārstāvjiem bieži

Realitāte ir tāda, ka ne tikai padomju laikā, bet arī tagad notiek līdzīgi atgadījumi, kad latvietis cieš uzspiestās krievu valodas dēļ.

nās vērojams, ka latvietis pavisam nemanot pāriet uz krievu valodu. Latvieši nereti lieto krievu valodas vārdus un izteicienus, lai piešķirtu izteiksmi savai runai. Citu valstu valodniekiem tas šķiet netipiski, ka majoritātes jeb valstsnācijas pārstāvis savā runā izmanto minoritātes valodas vārdus vai frāzes, lai padarītu savu runu smieklīgāku vai lai solidarizētos ar savas vecumgrupas lat-

izpaužas ambīcijas uzspiest krievu valodu par sarunas partneru valodu. Sabiedrības divvalodībā krievu valoda ietekmē latviešu valodu līdz pat tās dziļākajiem slāņiem – līdz morfoloģijas un sintakses struktūrām – un latviešu valodas runātāji bieži vien neapzināti, ka viņi runā krievu valodas konstrukcijās. Piemēram, sakot: “da labi”, “pa lielam”, “dzīve ar garšu”, “dzīvot uz kādas ielas”, “dotajā brīdī”,

“iziet no ierindas” (runājot, piemēram, par sabojājušos veļasmašīnu), vokatīva vietā lieto nominatīvu u.tml. Cilvēki to neuztver kā kļūdu, kā savas valodas bojājumu. Tā viņiem ir pašsaprotamība, jo krievu valoda burtiski ir iesūkusies latviešu leksikā.

DDD: *Vai latviešu valoda ir apdraudēta?*

V.P.: Ir apdraudēta, ja sabiedrības un indivīda divvalodība latviešu un

krievu valodā turpinās. Lingvistiskajos pētījumos novērots, ja divas valodas ir tik ciešā mijiedarbībā, var veidoties kāda trešā valoda. Latvijā, raugoties uz iedzīvotāju aktīvo iesaisti krievu valodas lietošanā un uz Krievijas interesēm stiprināt krievu valodas ietekmi t.s. “tuvējās kaimiņvalstīs”, nav simtprocentīgi garantēts, ka tā būs baltu valoda.

Turpinājums 4. lpp.

KĀDI MĒS ESAM, LATVIEŠI?

Saruna ar laikraksta “DDD” pastāvīgo lasītāju, ventspilnieci **Ginu Rudevicu**

NOTURĒT SAVU TAUTU!

DDD: *Kad reiz iepazināmies ar jūsu vīru Miervaldi (kurš nu jau staigā Aizsaules ceļos), sākumā nezinājām, ka viņa dzīvesbiedre arī ir tik nopietna viņa domubiedre, kura ak-*

valsts interešu labā. Miervaldis ik pa brīdīm centās pievienot savu atbalstu mūsu avīzei arī finansiāli. Tagad jūs jau esat Nacionālās frontes biedre. No savas pieticīgās pensijas vēl spējat arī katru gadu dāvināt “DDD” abonementu Ventspils Pārventas bibliotēkai. Sakiet, kas tas

Gina Rudevica: Esmu vienmēr bijusi un joprojām esmu nacionāls cilvēks un ļoti mīlu savu zemi, un arī ļoti pārdzīvoju par visu, kas notiek. Ja kāds noniecina un apsmej mūsu zemi un tautu, man tas ļoti sāp. Esmu jau tādos gados, ka man varbūt nevajadzētu tajā visā tik ļoti iespringt, bet – ko padarīsi, nevaru būt vienaldzīga.

DDD: *Tas jau ir ļoti labi. Cilvēks ir tik vecs, cik vecs viņš pats vēlas būt – šis ir gribas un attieksmes jautājums. Pat jaunie mums šodien ir pasīvi un negriboši domāt par tautas labumu.*

G.R.: Nevar teikt, ka jaunajiem nebūtu sirdī kaut kas līdzīgs, bet straujajā dzīves skrējienā viņi

ir tik ļoti ierauti, ka nav laika to visu apsmadzeņot. Taču es saku viņiem, ka visa nākotne ir viņu rokās, ka tomēr ir jādomā par šo visu tagad, jo rīt jau var būt par vēlu!

Prognozēt nākotni šobrīd ir ļoti sarežģīti, jo šodien notiek tas, kam nevajadzēja notikt.

Turpinājums 2. lpp.

tīvi ir dalījušies ar vīru gan domās, gan ideālos, gan darbībā latviešu tautas un

ir par spēku, kas liek jums vēl joprojām noturēties un nemest plinti krūmos?

Šajā numurā lasiet!

Bez DDD neiztikt

→ 3. lpp.

Paēdušais neēdušo NESAPROT...

→ 3. lpp.

SAZVĒRESTĪBAS TEORIJAS PRAKSĒ

Saruna ar radioraidījuma “Gaismas pils” vadītāju, mūzikas ierakstu speciālistu **Juri Lapinski**

→ 5. lpp.

IEMĀCIET PĀRDOT!

→ 6. lpp.

AICINĀJUMS latviešu patriotiem – kristiešiem

→ 6. lpp.

DZĪVĪBA

Vai mostoties, vai miegs pirms acis slēdzis,
Uz tālām pasaulēm, lai domas trauc.
Pats Augstākais to mums ir novēlējis,
Lai Daile mūžīgā uz augšu sauc.

Lai veltīgi mēs sevi nemaldinām,
Ka tik uz Zemes pastāv dzīvība.
Dievs teicis, kā jau mēs to labi zinām:
Daudz mājokļu ir Manā valstībā.

Ja tomēr turamies tik ietiepīgi
Pie tā, ka citur dzīve nepastāv.
Tad domājam gan dumji, bezjēdzīgi,
Jo visa Esībai tad jēgas nav.

Bet gars uz Zemes atnāk pilnveidoties,
Jo tikai cīņā gara spārnus gūst.
Uz virsotnēm tad ceļš sāk izgaismoties –
Un tālās pasaules jau tuvas kļūst...

Kā daba atdzimst – mēs uz zemes nākam,
Aizvien no jauna jaunai ausmai plaukt.
Ar to, ko sasnieguši atkal sākam –
Uz Dailes virsotnēm ceļš nebeidz saukt.

Steidzīte

PIEMIŅAS ZAIMOŠANA

Ir aizritējuši daudzi gadi kopš brīža, kad Latvijas zemi divreiz okupēja bolševiki, izvērsot nežēlīgas represijas pret valsts iedzīvotājiem. Praktiski nav gandrīz nevienas ģimenes, kuras tuvinieki nebūtu cietuši no dažādām represijām. Plašajā Sibīrijas zemē atdusas tūkstošiem latviešu cilvēku mirstīgo atlieku. Tiem, kam izdevās atgriezties dzimtenē, sekoja virkne ierobežojumu tiesībās visu PSRS pastāvēšanas laiku.

Šodien, kad Latvija ir atguvusi brīvību un atjaunota tās valstiskā neatkarība, arī mēs, vēl dzīvie represētie, esam pateicīgi Dievam un liktenim par Latvijas valsts atdzimšanu.

Šajos gados daudz kas ir paveikts piemiņas saglabāšanā: izveidoti pieminekļi stacijās, daudzās apdzīvotajās vietās, pilsētās, kauju vietās un citur. Par to liels paldies vispirms pašvaldību vadītājiem un vietējiem iedzīvotājiem. Un tomēr, ir aizkavējis pats svarīgākais – Memoriālā kompleksa izveide Rīgā, Strēlnieku laukumā. Mēs to gaidām ar lielu apņēmību, jo dzīvi vēl ir represiju laika bērni un nedaudzi ļoti veca gadu gājuma mūsu vecāki.

Memoriāls okupācijas upuriem ir neatņemami saistīts ar Latvijas Okupācijas muzeja pārbūvi. Nākotnes nama skiču projekta un Latviešu strēlnieku laukuma detālplānojuma publikā apspriešana notika jau 2009. gadā un nekādus iebildumus neizsauca. Ministru kabinets ir pieņēmis vairākus lēmumus par muzeja pārbūves finansēšanu un darbu beigšanas termiņiem. Tika izsludināti divi starptautiski konkursi komunistiskā režīma upuru piemiņas memoriāla izveidei un citi pasākumi.

Ar MK rīkojumu Nr. 307, 2011. gada 8. jūlijā "Par finansējuma piešķiršanu Padomju okupācijas upuru piemiņas memoriālā kompleksa izveidei, Latviešu strēlnieku laukumā, Rīgā, izdevumu segšanai" ļoti konkrēti uzdots Kultūras un Finanšu ministrijām, kā arī valsts akciju sabiedrībai "Valsts nekustamie īpašumi" risināt visus jautājumus, kas saistīti ar šo problēmu. 2013. gadā tika noslēgts līgums par muzeja ēkas rekonstrukcijas tehniskā projekta izstrādi

un autoruzraudzību. Atlika vien saņemt būvatļauju darbu uzsākšanai.

Taču 2014. gada vidū Rīgas arhitektu grupa ar Zaiģu Gaili priekšgalā, kuru atbalstīja pilsētas galvenais arhitekts Gvido Princis, uzsāka kampaņu pret pasaulslavenā arhitekta Gunāra Birkerta projektu – piebūvi. Šī grupējuma argumenti ir ļoti vāji, no "pirkstiem izzīsti". Gala mērķis ir norakt šo projektu un, iespējams, iegūt teritoriju savām biznesa iecerēm, lai ļoti nopelnītu. Par to liecina Gailis un Prinča teiktās: "...Šitiek dārgu vietu atvēlēja..." un "...Te ir Rīgas sākums, un nebūs, kā viņi te domā..."

Vienīgais veids, kā apturēt projekta realizāciju, bija atteikt būvatļaujas izsniegšanu, ko atkārtoti ir darījusi Rīgas pilsētas Būvvalde pēc Gvido Prinča ieteikuma, ignorējot Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas, Rīgas Vēsturiskā centra saglabāšanas un attīstības padomes pozitīvos atzinumus, kā arī Būvniecības likuma 4. pantu, kurā teikts, ka jāievēro "pasūtītāja un sabiedrības intereses".

Mēs, politiski represētie, gaidām piemiņas vietas izveidi jau 25 gadus. Rīgas domes rīcība ir splāviens mums visiem tieši šejā, kas ievietojams vienā rindā ar Rubika apvainojumiem "par sadarbošanos ar vāciešiem" un nu jau izsmieklu ieguvušo kriminālprocesu, ko tautā dēvē par "slotas kāta krimināllietu". Paliel atklāts galvenais jautājums – kam un kādos nolūkos tiek inscenētas šādas darbības? Ja tām ir politiska ievirze, tad ir pēdējais laiks to noskaidrot un tās novērst. Aicinām Saeimu un valdību iejaukties, lai pārtrauktu represēto piemiņas zaimošanu. Okupācijas muzejs un okupācijas upuru memoriāls ir nacionālas nozīmes vērtība. Nav pieļaujams, ka par to turpina pīrgāties Rīgas birokrāti, kas, iespējams, pilda savu priekšnieku politisku pasūtījumu. Mēs uzmanīgi sekosim notikumam gaitai.

Astrīds Freimanis
Latvijas politiski
represēto apvienības
valdes loceklis,
atbildīgais par
Memoriāla
kompleksa izveidi

KĀDI MĒS ESAM, LATVIEŠI?

Turpinājums no 1. lpp.

Gina Rudevica: Mums vajadzēja atbrīvoties no visiem apstākļiem, kas sagandē mūsu dzīvi, atbrīvoties no okupācijas sekām – no cilvēkiem, kas mūs nemīl, pat ienīst, un pasargāt mūsu tautu arī no Eiropas "vērtībām" (arī kā, piemēram, homoseksualisms) un šī brīža uzspiestajiem imigrantiem. Uzspiest mums kaut ko tādu, kad mūsu zemē jau viņu ir tik daudz – nu, tā jau ir pilnīgi atklāta nekaunība! Ja viņi – šie imigranti – vēl būtu izmisuši cilvēki, kas priecātos, ka tiem ļauj apstrādāt kādu gabaliņu mūsu zemi, lai iegūtu kaut ko sev, savai iztikai, bet nē – viņi nāk ar savām prasībām, ar ultimātu, lai gan viņiem ir arī lielas naudas.

Mūsu vecie cilvēki iztieka ar tik mazu pensiju, ka tiešām jāraud. Dzīvo pusbadā, jo nevar savilkt galus kopā, lai par visu samaksātu un izdzīvotu, nav iespējama pat medicīniskā aprūpe – cilvēks pamet aptiekā viņam ārstu izrakstītās receptes, jo, uzzinājis lielo naudas summu, kas jāatdod par zālēm, viņš saprot, ka nevar tās nopirkt. Nepieciešams ārstēties, bet nav iespēju – tā tad jānomirst... Bet imigrantiem ir vajadzīgs materiālais atbalsts, apkalpošana, visas labierīcības – viss, vārdu sakot, pārtikusi dzīvošana. Tikmēr iecietīgie latvieši vienmēr ir labiņi un paklausīgi, gatavi pakalpot, jo, ja ne, tad dabū pa degunu. Tas ir vājprāts, ko Eiropa uzspiež mums, bet mūsu valdība bez ierunām pieņem. Taču mums šobrīd ir tik ļoti svarīgi noturēt savu tautu, tās izdzīvošanu, nacionālo būtību un, protams, savu valsti – lai tagad nepazaudētu mūsu mīļo Latviju, ko ar asinīm savulaik izcīnīja mūsu senči.

DDD: Kas cits to darīs, ja ne mēs paši? Bet no laika jau esam atbrīvojušies, no savas zemes (Abrenes) tāpat – kāds būs nākamais solis?
G.R.: Jā, tas bija augstākais stulbums. Mums patiešām vajadzētu tādus vadītājus, kas beidzot nesdomātu par savu labumu, nenonēmtos ar savām intrīgām, kā tas bija patiesā Latvijas laikā. Tad dažos gados sasniedza to, ko mēs nevaram panākt 20 un vairāk gados. Tur nav ne ko pielikt, ne atņemt – tā vien kārsi bija Latvijas valsts ar visu no tā izrietošo. Tad bija uzplaukums, un tas ir neapstrīdams fakts. Taču tagad viss iet uz leju.

KAS LATVIETIM GALVĀ?

DDD: Vēlos pieminēt mūsu lasītāju un rakstu autoru Alfonu Gremzi, kurš allaž, ar leprumu salīdzinādams, piemin pirmskara Latviju un Kārli Ulmani. Nu, jāteic, ka te nav arī ko

iebilst – arī mani un mana vīra vecāki savā dzīves laikā Latvijas laikus atcerējās ar mirdzumu acīs.

Gina Rudevica: Protams, cilvēki taču praksē to ir piedzīvojuši. Un arī es esmu Ulmanlaika bērns (lai gan tad biju vēl maza) – visus laikus esmu piedzīvojuši. Bet, parunājoties ar cilvēkiem, palasot, kļūst skaidrs, ka bija tolaik vadītāji, kas pieņēma tautai labvēlīgus likumus, kuri tiek arī realizēti – un tauta dzīvoja labi, un valsts uzplauka. Bet tagad cep likumu pēc likuma, iet no tiesas uz tiesu, tomēr pie taisnības netiek – mūsu tauta grimst.

DDD: Kaut kur jau mētājas arī 1996. gadā Saeimas pieņemtā "Deklarācija par Latvijas okupāciju", kas satur aicinājumu pasaules valstīm un starptautiskajām organizācijām sniegt palīdzību Latvijai okupācijas seku likvidācijā.

G.R.: Ja tas būtu izdarīts, latvieši šodien būtu saimnieki paši savā zemē, nevis kā tagad – tik jēli, glēvi pakalpiņi svešajiem. Jācer, ka no jaunajiem politiķiem, kuri saprot, kuriem ir labā griba, kuri darbojas un uzskata sevi par nacionāliem, kaut kas varētu izveidoties.

DDD: Tad, ja izdodas nokļūt tur, no kurienes var kaut ko darīt, tik tiešām ir jābūt gribai un drosmīgai visiem spēkiem censties, kā saka, trāpīt naglai uz galvas. Mums jau ir Nacionālā apvienība, kura tomēr baidās izdarīt šo tiešo trāpījumu, bet knābjas piesardzīgi visriņķī apkārt. Nav taču pieprasījuši ķerties klāt pieminētajai "Deklarācijai par Latvijas okupāciju" – nav izrunājuši: Dekolonizācija, Deokupācija, Deboļševizācija. Šie jēdzieni viņiem, tāpat kā jau visai mūsu politiķu elitei, ir tabu.

G.R.: Jā, diemžēl tā ir. Un neredzu arī tādu spēku šodien, par ko vēlēt, kas ar sirdi un dvēseli domātu par savu tautu, nevis personīgo kabatu. Tāpat visādas intrīgas šobrīd notiek ap valdības portfeļiem – kuram kādu dot. Vispār tiek spēlēts absurds teātris visu mūsu acu priekšā. Negribas vairs nemaz ieslēgt televizoru, skatīties un klausīties tos stulbumus, tendenciozās ziņas, Eiropas noteikumus, norādes, regulas u.tml. Mūs iemidzina masu saziņas līdzekļi, TV "ceļ galdā" visādus šovus – aizvien jo trakākus, lai tikai novirzītu cilvēku apziņas no būtiskā.

Vai tiešām mūsu cilvēki jau ir tajā stadijā, kad smadzeņu vietā ir tikai vairs draža, vai varbūt esam tik bagāti palikuši, ka varam izsviest naudu un izniekot savu dārgo laiku šai dražai?! Tā nu smadzenes tiek izskalotas, un cilvēks vairs

nespēj domāt ne par ko citu, kā vienīgi – izklaides, trakošana –, un viņi jūtas labi, viņiem liekas, ka viss ir rožaini...

DDD: Dzīres mēra laikā...

G.R.: Tieši tā. Var teikt arī – dzīres bezdibeņa malā. Bet man patīk mūsu avīze. Tā ir dziļa patiesība, ko pauž mūsu "DDD". Lasu ar

kuri saprot lietas un runā latviski, neuzspiežot savu valodu mums, bet to diemžēl ir maz. Ar tiem, kuri zina mūsu valodu, iestājas arī par mūsu vērtībām un ir mums draudzīgi, mēs varētu normāli sadzīvot, bet viņu ir tik ļoti maz! Pārsvarā jau mūsu "suņu" valodu viņi neciena un negrib mācīties. Pat televīzijā, uzru-

Taču mums šobrīd ir tik ļoti svarīgi noturēt savu tautu, tās izdzīvošanu, nacionālo būtību un, protams, savu valsti – lai tagad nepazaudētu mūsu mīļo Latviju, ko ar asinīm savulaik izcīnīja mūsu senči.

lielu interesi visus rakstus un intervijas – tie taču ir tik interesanti un patiesi. Šo avīzi vajadzētu lasīt ikvienam latvietim, ja viņš tiešām sevi par tādu uzskata.

Reizēm sarunājoties nākas dzirdēt, ka, lūk, tajā "DDD" nav ko lasīt. Tad es izbrīnos – anekdotes, precību sludinājumus, sensācijas un dažādu šovu reklāmas šajā laikrakstā tiešām neatrast, bet gara nabadzība jau ir bez skaita citu masu saziņas līdzekļu (TV, Radio, dažādas avīžu kolekcijas u.tml.) – vai tad ar to ir par maz? Nu, skumji, ka latviešu tauta, kurai kādreiz bija tik bagāta kultūra, tradīcijas un varoņi, tagad garā kļūst nabaga.

Pie tā, ka krievvalodīgie mūsu zemē jūtas pašpīetiekami, mēs arī paši esam vainīgi, ja piemērojamies viņiem un runājam ar viņiem krievu mēlē. Es ar viņiem krieviski nerunāju. Ir jau, protams, cilvēki,

nānot krievvalodīgo, mums tulko latviski. Bet kāpēc tam valsts valodu nerunājošajam krievvalodīgajam neliek meklēt tulku, lai viņš varētu atbildēt latviešu žurnālistam?! Vispār nebūtu jāintervē cilvēks, kurš nerunā valsts valodā. Tāpat krievu raidījumos Latvijā pat politiķi runā krieviski. Tātad, ja latvietis grib saprast, viņam jāmeklē tulks, nevis otrādi, kā tam būtu jābūt, kad krievs tulko intervējamo politiķi, kurš runā latviski. Viss mums iet galīgi šķērsām.

DDD: Jā, okupanti pie mums "brauc" savā krievu mēlē, publikā vietā pat neatvainojas, ka nerunā valsts valodā, reizē ar to apliecinot, ka tā tam ir jābūt. Un latvietim nav pat tik daudz pašcieņas, lai šim krievvalodīgajam neizdabātu.

Turpmāk vēl...

Intervēja
Steidzīte Freiberga

Latvieši!
Latvijā runāsim tikai latviski!
Atrodiet piecus citus, prasiet, lai viņi dara to pašu un vēl iesaista piecus citus utt.!

Bez DDD neiztikt

Vilnis Eisters*Bijušais kuģa kapteinis*

Daudzi pazīstami filozofi ir apsprieduši fanātisma tēmu. F. Niče teicis, ka ļoti daudzi laupītāji (arī okupanti) ir cerējuši kļūt par glābējiem un "atbrīvotājiem". F. Dans uzskatīja, ka fanātiķi ir gatavi iznīcināt pasauli, lai it kā paglābtu to no tā, ko viņi paši nevēlas atcerēties un grib noslēpt. Reliģiskajā, nacionālajā un politiskajā sfērā par fanātismu uzskata ga-

Katrs godīgs cilvēks un katra cildena tauta, ja ir vēlēšanās noskaidrot attiecības ar citu tautu, iesāk ar savas vainas nožēlošanu. Atzīst godīgi un saka: "PIEDODIET!" No cilvēciskās morāles vērtību skalas, no godīguma un sirdsapziņas skatīties, arī ebrejiem un krieviem ir, ko nožēlot. Ja ebreji, krievu okupanti Latvijā žēlojas par antisemitismu un rusofobiju, tad pēc godaprāta un sirdsapziņas viņiem ir jāatzīst nāvējošie grēki un noziegumi, kurus viņu ciltsbrāļi veica pret Baltijas tautām, arī pret pašu krievu un ebreju tautas gaišajiem prātiem. Nobežoties nozīmē atsegt ar mūžīgu negodu rusofobijas un antisemitisma miglāju, jo ciltsbrāļi loma okupācijas sākumā un nostiprināšanā, nīdējot latviešu tautu, bija viena no galvenajām. Tas tā būtu no cilvēciskā viedokļa, bet, protams, ne no "pasaules valdīšanas" fanātisma apsestības skatupunkta.

pināt savus fantastiskos fanātisma noziegumus. Godaprāts, sirdsapziņa, morāle, cilvēkmīlestība – tie visi ir "vājo" atribūti. Čekisti strikti pateica: pietiek būt režīma kalpiem, būs mūsu režīms, kurā mēs būsim saimnieki!

"Krievu pasaules" tanks dragā pa upuru kauļiem un gatavo jaunu mēslojumu viņu fanātiskās pasaules auglībai, un tas nenotiek bez "pasaules izredzēto" stūrēšanas. Režisori nesēž ložā, viņi vada izrādi aizkulisēs un skaita ienākumus.

KOMPROMISS, INTEGRĀCIJA VAI OKUPANTU PRIVILĒĢIJA?

Krievijā tikai 10% nosoda komunistu represijas. Tikai 28% atceras, ka bija Gulags. 50% attaisno komunistu represijas, un ar katru gadu pieaug Staļina noziegumu atbalstītāju un slavinātāju skaits. Krievijā nav politkorekti atcerēties politiskā apsvērums laulības ar Hitleru, atminas tikai medusmēnesi ar Rietumiem Jaltā, aprēķina laulību, kad pūrā saņēma Baltijas un citas tautas. Krievijā aizmirst noziegumus pret cilvēci. Genocīdu un paverdzināto tautu deportācijas un upurus noraksta kā eksperimenta materiālu. Šodien Krievijā un komunistu vidū notiek attaisnošanās. Nebija deportācijas, bet gan ģeogrāfiskās telpas optimizācija un pirmie soļi ceļā uz jaunu transnacionālu sabiedrību, kurā vairs nebija svarīgi, kur katrs dzīvo, bet gan visi ir savstarpēji aizstājami – galvenais, lai būtu uzticami režīmam un runātu vienā saprotamā valodā.

Padomju okupācijas gados Baltija bija kā priekšpostenis. Baltijas situācija nebija īsti skaidra. Un krievu okupācijas režīmam tā radīja nelielu neērtību, tāpēc vajadzēja uzturēt kaut kādu elementāru līmeni, lai pārvērstu šo apgabalu par tīri krievisku. Lūk, un iesūtīja šeit krievu kolonistus, lai varētu kļūgt, ka šī ir no laika gala "krievu pasaules" daļa. Vienlaikus notika latviešu identitātes nosodīšana un iznīcināšana. Nu, lūk, un Krievijai vienmēr Latvijā būs patēts atbalsts no fanātiķiem – rusifikatoriem ar neizsīkstošu iznīcības enerģētiku –, kamēr netiks veikts DDD process. Okupantu fanātismam nav morāles.

Nezini, latvieti, okupantu valodu? Nebūs tev savā zemē darbs, tīnīs projām no krievu Latvijas!... Tas ir kompromiss, integrācija vai okupantu privilēģija?

Okupanti grib, lai mēs netraucētu viņiem mūs iznīcināt. Viņi grib, lai mēs turpinātu runāt tikai viņu valodā un uzskatītu, ka viņi savā lielkrievu fanātismā domā pareizi. Un Eiropas liberālās "cilvēk-

tiesības" viņus tikai trenē revanšam.

Var pārlicenoši apgalvot, ka jebkura apmātība, fanātisms vispirms iekļūst tieši caur nelietības kanālu. Vienalga, vai tā ir neslēpta nelietība vai slepena, vai vispār vēl tikai iedīgļi, tieši tā arī būs apmātības iemesls. Mūsu gadījumā šī ir krievu okupantu revanša apmātība. Kā ar to cīnīties?

Vispirms ir jāsaprot, ar ko ir darišana, jo apzināt nozīmē uzvarēt. Mēs zinām, ar ko ir darišana! Pietiek klausīties karjerpoltiku murgos! Pēc daudzkartējām okupācijām mums vēl nav izveidojusies latviska politiskā un nacionālā elite – garīgais pamats. Trūkst politiku, kuri spētu stingri noformulēt latviešu tautas nacionālās intereses. Pašlaik gandrīz visas augstākās barotavas institūcijas cenšas mācīt toleranci, pat mīlestību pret slepkavām un to pēctečiem. Taču mīlēt un cienīt nevar noziedzniekus, kuri ņirgājas par upuriem un slavina upuru slepkavas, un neatzīst savu vainu.

Latvieši ir viena no nedaudzajām nācijām pasaulē, kura nav iekārtojusi svešas zemes un tautas. Mēs vienmēr aizstāvamies. Šķiet, ka līdz šim neviena nācija nav spējusi izpildīt tik smagu uzdevumu, kuru mums uzspiež, – cienīt un integrēt okupācijas un pārkrievošanas nozieguma elementus un atbalstītājus, pat tādus, kas ir naidīgi noskaņoti un kā vampīri izslāpuši pēc mūsu asinīm.

No Sent-Ekzerperī raktītā izriet, ka mēs esam atbildīgi par tiem, kurus neesam laikus pasūtījuši uz savām mājām – uz Krieviju. Atcerieties, sākumā kauju zaudē apziņa un pasaules uzskats. Pēc tam sakāve iznāk ārā. Kurus dievi nolēmuši sodīt, tiem atņem saprātu. Mūsu valsts likteņa turētājiem tas ir atņemts. Bezprāši nesaprot stāvokli valstī. Brižiem liekas, ka Bruņinieku namā nepārtraukti darbojas sātāniska psihotroniskā ierīce, kura bremsē saprātu. Neko viņi nav spējīgi izdarīt, lai apturētu cēloņus, kas iznīcina latviešu tautu. Kaut ko kādreiz mēģina, bet paliek pusratā...

Tā nevar turpināties! Liela patiesība nav viegli iedabūjama cilvēku smadzenēs, tā jākaļ atkal un atkal, naglu pēc naglas, dienu pēc dienas, lappusi pēc lappuses... Tas ir monotons un virspusīgi liekas, nepateicīgs darbs, un tomēr tas ir svarīgs darbs. MUMS IR JĀVEIC DDD, jālikvidē okupācijas noziegumu sekas, lai nenogulētu nākamo CĒLONI!

Latvija nav maza valsts, citas ir vēl mazākas, toties lepnākas. Taču mēs pašī sevi uzskatām par maziem. Spēks ir rodams tautas vienotībā, pašapzinīgumā. Spēks, kurš uzvar visos veidos – arī fanātismu – ir apzināts garīgais spēks.

Paēdušais neēdušo NESAPROT...

Andrejs Lucāns*Burtņiekos*

Tā īsi un kodolīgi varētu teikt par Somijas žurnālistes Līsas Raitas rakstu "Kāpēc latvieši kļūst naidīgi?" ("LA", 28.01.2016.). Viņa raksta: "Rakstos izceļas ipašības – sirsnību, cilvēcību un iecietību, it īpaši pret citu reliģiju pārstāvjiem. Tieši šīs ipašības latviešos vērtēju augstu un apbrīnoju." Taču vienlaikus viņa ir satriekta, "kā tik daudz latviešu var būt tik pilni ar naidu" pret bēgļiem.

Ja tik "sirsnības, cilvēcības un iecietības" pilnie latvieši pēdējos mēnešos ir sākuši pildīties ar naidu, tad tam ir nopietns pamats. Atskatīsimies nedaudz vēsturē.

1940. gadā, kad Krievijas (PSRS) tanki ienāca Rīgā, lai "atbrīvotu" Latvijas darbaļaudis no "kapitālistu jūga", latviešu skaits valstī bija 81%, bet krievu – 12%, Rīgā latviešu bija 63%, krievu – 8,6%. Rīgas mērs bija latvietis Roberts Liepiņš. Šogad, kad aprit 25 gadi kopš Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas, latviešu skaits Latvijā ir 62%, krievu – 30%, Rīgā latviešu ir 45%, krievu – 30%, un Rīgas mērs ir krievs Nils Ušakovs. Tās ir 50 gadus ilgušas Latvijas okupācijas, kolonizācijas un rusifikācijas sekas.

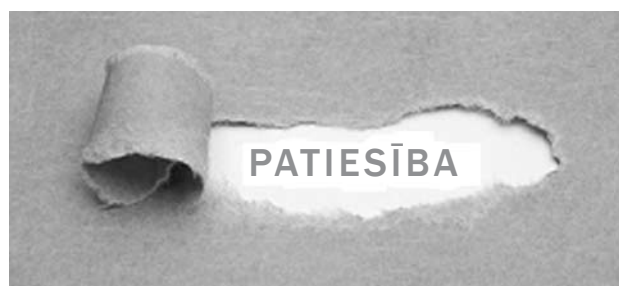
Esmu pietiekami iecietīgs, lai neiebilstu pret cittautei ievēlēšanu vai iecelšanu vadošā valsts amatā, bet nespēju bez iebildumiem tādā postenī akceptēt cilvēku, kurš lauž

doto zvērestu par latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu un aicina referendumā balsot par krievu valodu kā otro valsts valodu.

Nespēju pieņemt ES realizēto nacionālo politiku, kas mums uzspieđa naturalizēt simtiem tūkstošus latviešu tautai un Latvijas valstij naidīgu bijušo okupantu, kolonizatoru un kolonistu (tā sauktos krievvalodīgos). Valodu referendumds pierādīja, ka absolūtais vairākums krievvalodīgo prasa otru valsts valodu, t.i., atgriešanos uz valsts rusifikācijas ceļu.

Ziemas karā Somija zaudēja daļu teritorijas, bet nosargāja savu valsti, un pēc kara okupantu karavīru zābaki nebrādāja pa pārējo Somijas zemi. Mēs pazaudējām visu. Vēlētās Raitas kundzei pajautāt: "Kādas būtu jūsu jūtas, ja karš būtu noslēdzies ar okupāciju, kolonizāciju, rusifikāciju un šodien etnisko somu īpatsvars esošo 98% vietā būtu noslidējis līdz 60% vai zemāk, un Helsinku mērs būtu kāds Nils Skorobogatovs, kas noslēdzis sadarbības un draudzības līgumu ar impēriskās Krievijas Federācijas valdošo partiju "Vienotā Krievija", un Somijas parlamentā krievvalodīgo partijai būtu 60 mandāti?"

Raitas kundze nesaprot: "Bet kas gan okupantiem ir kopīgs ar cilvēkiem, kas bēg no kara un terorisma?" PSRS okupanti un kolonizatori pie mums atnāca ne kā patvēruma meklētāji, bet kā kungi un noteicēji un diktēja mums savus noteikumus. Rietumvalstu pieredze rāda, ka tagadējo migrantu vairākums uzvedas līdzīgi, ja ne vēl ļaunāk. Tas var kļūt par lielu apdraudējumu latviešu tautas pastāvēšanai tālākā nākotnē. Somija savos apstākļos vēl var atļauties eksperimentēt ar bēgļu integrāciju un naturalizāciju, bet latviešu tautas limits ir izsmelts ar pie mums jau esošajiem.

Tā nevar turpināties! Liela patiesība nav viegli iedabūjama cilvēku smadzenēs, tā jākaļ atkal un atkal, naglu pēc naglas, dienu pēc dienas, lappusi pēc lappuses...

lēju bezierunu sekošanu kaut kādiem uzskatiem, kas salāgojas ar cietsirdību, neiecietību pret citādiem uzskatiem, citu tautu kultūru, valodu un vispārēju neapmierinātību ar sabiedrisko iekārtojumu, kurš neatbilst viņu mentalitātei. Tos, kuri izsaka atšķirīgus viedokļus, fanātiķi uzlūko kā ienaidniekus un pret viņiem izmanto visus iespējamus cīņas veidus. Fanātiķis savus uzskatus īsteno, neņemot vērā iespējamās sekas.

Tā, piemēram, "krievu pasaules" fanātiķi, kopojoties ar cionistu fanātiķiem, izslekpkavoja miljoniem nevainīgu cilvēku un "nočakarēja" divas superimpērijas XX g.s. Jau ar pirmajām dienām viņi radīja struktūru, kas nepazīst ne žēlastību, ne līdzjūtību, nerunājot par cilvēcību. Nav nepieciešams detalizēt čēkas radurakstus. Pāršķirsiet CK-GPU-NKVD vēstures lappuses, pāršķirstiet Gulaga vēsturi, izstaigājiet caur XX gs. šausmīgāko slepkavību labirintu. Redzēsiet, cik starp Kremļa asinskārijiem vilkačiem bija *bermaņu, kaganoviču, šustinu, levinsonu...* Cik vēl šodien pār latviešu tautu vīcina "nāveklis" *lindermaņu, cilēviču, ždanoku, girsu...*

But kas notiek patiesībā? Bez grēku nožēlas šodien revanšisma cīņā ir devušies to pašu radurakstu fanātiķi. Viņus atbalsta formālie un adoptētie fanātiķi, proti, personas, kurām nav simpātiju vispār ne pret kādām vērtību sistēmām: kvēli pildot kaut kādus rīkojumus, viņi tikpat pārliecīnāti un bez jebkādas izpratnes par realitātē notiekošo var pildīt arī kaut ko pretēju, ja tas atbilst viņu fizioloģiskām prasībām. Tālu nav jāmeklē, skatieties kas notiek "4. maija elitē".

Kodes jau gandrīz pilnībā ir saēdušas "čēkas maīs", bet blaktis ārā nelien. Blaktis – fanātiskie parazīti – sūc tautas asinis. Šodien viņus sargā neoliberalās vērtības, negoda aizsardzība. Skatiet barotavas ložās: cik daudz "latviešu blaktis" ložņā okupācijas noziedzīgā režīma atskaņas kažokā?

Tikmēr no dzīves aiziet Gulaga gūstekņi, vecums un slimības nospiež Sibīrijas bērnu, tā arī nesaģaidot ne atvairināšanu, ne noziedznieku grēksūdzi, ne savu slepkavu un mocītāju nosodījumu – starptautisko tiesu Nirnbergu-2. Nesodāmība dod noziedzniekiem jaunu impulsu tur-

MĀTEI LATVIJAI

Brīvības pieminekli

Te, Rīgas viducī,
Te, latviešu zemes sirdī –
Ar dēliem varoņiem
Tu kopā mosties.
Mūžībai ik dien,
Ko redz Tavš skats
Tur, dziļās tālēs
Vērstaļs?
Vai toreiz zināji –
Nāks viesulis un nakts;
Ka Tevi nenosargās
Latvju dēlu zvērests,
Un lūzīs ozoli un liepaste
Pie Daugavas un Gaujas,
Pie Ventas, Lielupes...
Tavs zobens netiks celts,
No bēdām kļuvis smags!

V.M. Jēkabsone
1994.g.18. novembrī

Latviešu DISKRIMINĀCIJA Latvijā

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: *Tāpat kāds slāvīšs veidojums?*

Vineta Porīņa: Jā. Lūk, sabiedrības divvalodība ir situācija, kurai ir visai graujošas sekas. Padomju okupācijas periodā speciāli tika ieviesta un attīstīta sabiedrības divvalodība, pie tās strādāja valodnieki, otrās valodas apguves metodiķi, etnopsiholoģijas u.c. nozaru profesionāļi, lai iedzīvīnātu šo mehānismu – protams, ar mērķi krievu valodai kļūt par noteicošo saziņas līdzekli, sākotnēji kļūstot par “otro dzimto” valodu, vēlāk – jau par “vienīgo dzimto” valodu, atstājot nacionālās valodas saziņai tikai “virtuves līmeni”. Šis tolaik ieviestais mehānisms strādā joprojām, un diemžēl latviešu individu bilingvisms latviešu-krievu valodā un bilingvālās jeb t.s. krievvalodīgās skolas tikai turpina darbināt šo mehānismu.

Mums visiem jāatceras, ka sabiedrības divvalodība nav mūžīga – vienā brīdī notiks pāreja...

DDD: *...uz vienu valodu?*

Pašlaik ar rafinētu metožu palīdzību daudz tiek darīts, lai sociāli aktīvs cilvēks Latvijas teritorijā nespētu iztikt bez krievu valodas.

VP: Jā. Un Latvijas pašreizējā situācijā, arī Krievijas geopolitisko ambīciju dēļ, nav garantēts, ka šī pāreja notiks uz latviešu valodu. Pašlaik ar rafinētu metožu palīdzību daudz tiek darīts, lai sociāli aktīvs cilvēks Latvijas teritorijā nespētu iztikt bez krievu valodas.

Krievu valodas prasmju samazināšanās latviešu vidū savā ziņā veicina latviskāku valodas vidi. Tomēr šis fakts ir pretrunīgs, ja valodu zināšanu uzlūkojam par indivīda kapitālu: krievu valoda kā latviešu zināšanu kapitāla sastāvdaļa diemžēl veicina divvalodības pieaugumu tieši valstsniecībā.

Daudzās Eiropas un Amerikas valstīs mazākumtautībām otrajā paaudzē parasti augstāks prasmes līmenis ir majoritātes valodā. Turpretim Latvijā par normu ir kļuvusi valstsniecības jeb latviešu divvalodība un krievvalodīgo divvalodība vai pat vienvalodība krievu valodā.

KĀPĒC PROBLĒMAS TIKAI PALIELINĀS?

DDD: *Kāda ir valsts politika latviešu valodas jautājumā? Bieži dzirdu, ka latviešu valodas attīstības process esot labvēlīgs.*

Vineta Porīņa: Valsts politika kopumā ir vērsta

uz to, lai stiprinātu latviešu valodu. Katru gadu tiek piešķirti līdzekļi gan latviešu valodas popularizēšanai Latvijā un ārpus tās, gan pētniecībai, arī ārzemēs dzīvojošo izglītībai latviešu valodā. Tāpat formāli daudz tiek darīts, lai stiprinātu latviešu valodu. Tomēr valodas politika nav izolēta no visa pārējā. Visā sistēmā kopumā redzams, ka ir lielas, patiešas problēmas, uz kurām tiek norādīts ļoti negribīgi. Piemēram, dažādām darba devēja asociācijām nav izpratnes, ko nozīmē valsts valodas politika un cik tas ir būtiski, lai arī darba devēji piedalītos latviešu valodas stiprināšanā, lai nebūtu tā, kā tas ir šobrīd, ka darba devēji latviešiem pieprasa zināt krievu valodu.

Ir izveidojusies paradoksa situācija, ko var raksturot ar līdzību: ja sieva atzīst, ka viņa nevēlas labi ģimenē, bet vīrs tikai apgalvo, ka viss ir ideāli – tur saderības nav. Tieši tāpat ir ar valsts pārskatiem, oficiālajiem pētījumiem par valodas situāciju un iepre-

tim tiem – ar pašas sabiedrības viedokli par esošo valodas situāciju. Oficiālie pārskati teic, ka valodas situācija kopumā ir laba un kļūst jūtami labāka, arī minoritāšu bilingvālā izglītība t.s. krievvalodīgajās skolās ir milzīgu svētību valstij nesusi, bet cilvēki saka pavisam ko citu. Jau kopš 90. gadu vidus profesionālas intereses pēc runāju ar citu profesiju pārstāvjiem par sociolingvistiskajiem jautājumiem: mani interesē valodas lietotāju personiskā pieredze. Aptuveni kopš 2006. gada cilvēki atzīst, ka jūtam pieaug krievu valodas spiedienu. Bet oficiālajos pārskatos diemžēl negribīgi parādās viens vai otrs šāds konstatējums, un nav īsti objektīvas analīzes.

DDD: *Kādēļ tā?*

VP: Iemesli tam ir vairāki. Iespējams, nav ieinteresētības izprast, kā jūtas cilvēki, tieši latvieši. Otrs ir politiskais fons, respektīvi, atkarība no kādas konkrētas politiskās partijas un tās nosacījumiem. Vairāki pētījumi ir formāli, acimredzot, lai attaisnotu iztērētos līdzekļus. Vairāki baidās, ka tiks pajautāts: ja katru gadu tik daudz valsts līdzekļu ticis piešķirts valodas politikas pārvaldībai, kāpēc problēmas tikai palielinās? Un tas ir pamatots jautājums.

Nevar nepamanīt, ka valodas politikas pārvaldībā izmantotas samērā novecojušas metodes. Būtu arī jābūt daudz lielāka

degsmi ātrāk reaģēt. Piemēram, Aivars Slucis jūsu laikrakstā ir izteicies, ka lingvistiskās diskriminācijas gadījumos sabiedriskas organizācijas var operatīvi reaģēt uz esošo situāciju, lai, piemēram, izgaismotu uzņēmumus, kas darba ņēmējiem uzspiež krievu valodas lietojumu. Šāda izgaismošana ir laba iniciatīva. Viņš uzskata, ka ir jāveido nevalstiska organizācija – Apvienība pret latviešu diskrimināciju Latvijā. Uzskatu, ka jāveido arī Valsts programma latviešu kā dzimtās valodas apguvei un latviski runājošo atbalstam.

DDD: *Tāpat tu piekrti, ka pašiem latviešiem vajadzētu vairāk iesaistīties un reaģēt uz gadījumiem, kad tiek uzspiesta krievu valoda?*

VP: Jā. Pašiem latviešiem ir jānotic, ka viņi, pirmkārt, ir situācijas noteicēji ar savu pašapziņu – ka viņi ir valstsniecības pārstāvji. Latvieši, nelietojot latviešu valodu, joprojām parāda to, ka vēl neuztver sevi par suverēnas valsts pamatnāciju. Valstsniecības attieksmi pret latviešu valodas lietojumu var mainīt ar pilsoniskajām aktivitātēm un ar likumdošanas atbalstu. Cilvēkiem jābūt sabiedriski aktīvākiem, jāiesniedz iesniegumi gan Valsts valodas centrā, gan Tiesībsarga birojā u.c. par pieredzētajiem pārkāpumiem, kad viņiem Latvijā nav bijusi iespēja sazināties valsts valodā.

VALODAS ZINĀŠANA NEPADARA PAR DRAUGU

DDD: *Tiesībsargs pētījumā ir atzinis, ka bilingvālā izglītība nav nesusi gaidītos rezultātus. Kādi ir tavi uzskati?*

Vineta Porīņa: Tiesībsarga veiktais pētījums “Bilingvālā izglītība” (2014) par mazākumtautību skolām konstatēja daudz būtisku faktu, par ko runājam jau pirms vairākiem gadiem. Proti, ka izglītības sistēmai primāri jābūt vērsta uz apvienošanu, nevis nodalīšanu. Tiesībsarga veiktajā pētījumā, piemēram, konstatēts, ka skolotāji neprot izmērīt to, cik procentuāli mācību stundā būtu jārunā latviski, cik – krieviski. Dažu skolotāju domas par to, vai viņiem stunda jāvada tikai krieviski vai bilingvāli, atšķiras no skolas direktora viedokļa par konkrēto skolotāju un mācību stundu. Joprojām nav izstrādāta metodoloģija, kā konstatēt, vai bilingvālajā mācību stundā valodas tiek lietotas atbilstoši procentuālajai proporcijai.

Latvijā esošā bilingvālā izglītība diskriminē tās mazākumtautības, kuru skolā latviešu valodas apguve nav bijusi augstā lī-

menī, un tāpēc viņi nevar pilnvērtīgi iekļauties Latvijas sabiedrībā. Valstij vajadzētu palīdzēt izvairīties no šādas diskriminācijas. Latviešu valodas lietojums skolā, protams, ir arī atkarīgs no skolotāju un skolu direktoru godaprāta un atlieksmes pret Latviju. Lai arī bilingvālajā izglītībā, kas ir viena no dārgākajām izglītības formām pasaulē, ir veiksmes piemēri, tomēr joprojām ir samērā daudz skolēnu, kuri neapņēmuši latviešu valodu un nevēlas arī piederīgi Latvijai.

Joprojām t.s. krievvalodīgajās skolās strādā skolotāji, kuri latviešu valodu prot vāji vai nesaprot nemaz. 11. Saeimas laikā pēc manas iniciatīvas Valsts valodas centram (VVC) no valsts budžeta papildus tika piešķirti līdzekļi, lai VVC pārbaudītu mazākumtautību pirmsskolas izglītības iestāžu pedagogu latviešu valodas prasmes, to atbilstību konkrētajam amatam. Šo darbu būtu nepieciešams aktīvi turpināt arī bilingvālajās jeb t.s. krievvalodīgajās skolās.

DDD: *Bet, ja šie krievvalodīgie okupanti, kolonisti, kas te okupācijas laikā ir ieradušies, un viņu pēcnācēji, iemācītos latviešu valodu, vai viņu domāšana mainītos? Vai viņi kļūtu par latviešu draugiem?*

VP: Valodas prasme automātiski negarantē lojalitāti. Runājot par saliedētas sabiedrības pamatu, Satversmes ievadā iesniedzu priekšlikumu, ka, pirmkārt, uzticība jeb lojalitāte Latvijai un tikai tad latviešu valoda kā vienīgā valsts valoda ir saliedētas sabiedrības pamats. Priekšlikums tika atbalstīts. Diemžēl vairākās ļoti stratēģiskās Latvijas ministrijās ir latviski labi runājoši cilvēki, kuri nemaz nav tik lojāli Latvijai. Tas ir būtiskas ministrijas. Šobrīd tiešām ir grūti atšķirt, kas ir kas. Tie, kas strādā valsts pārvaldē atbildīgos amatos latviešu valodu prot labā līmenī.

DDD: *Nils Ušakovs arī prot latviešu valodu...*

VP: Nila Ušakova latviešu valodas izruņa pasliktinās ar katru gadu, un tas neatbilst teorijai – tā nevar būt. Praksē tas var liecināt par to, ka latviešu valodas vide ap viņu strauji sašaurinās, un ikdienā viņš nerunā latviski. Ja kādreiz viņš runāja tekoši, ar garumzīmēm kā jau žurnālists, tad pašlaik ar katru gadu viņa latviskā runa kļūst aizvien nabadzīgāka. N. Ušakova runa ir rādītājs tam, ka sabiedrības divvalodība Rīgā pieaug, un pieaug arī krievu valodas pašpīetiekamība.

DDD: *Tāpat nevis maziņš, bet tieši pieaug?*

VP: Jā. Gribētos šo faktu redzēt arī oficiālos pārskatos par valodas situāciju.

DDD: *Vai tad tas nemaz neparādās?*

VP: Iepriecinoši, ka Valsts valodas politikas

pamatnostādnes, kuras apstiprinātas 2014. gadā, minēts, ka darba tirgū izvirzītās nepamatotās prasības zināt svešvalodas “nereti diskriminē” tos, kuri neprot krievu valodu. Tas konstatēts piecus gadus pēc tam, kad publiskajā telpā aizsākās plaša diskusija par latviski runājošo lingvistisko diskrimināciju Latvijā. Cerēsim, ka arvien vairāk šādas atklāsmes parādīsies oficiālajos dokumentos.

DDD: *Tad var arī meklēt risinājumu.*

VP: Jā. Ja visu laiku situācija tiek izskaistināta, tad arī nav pamata kādu nopietnu risinājumu meklēt.

Situācija ar valsts valodas lietojumu valodas izvēlē privātajā uzņēmējdarbībā salīdzinājuma ar iepriekšējiem gadiem diemžēl pasliktinās. Krievu valodas prasme gan oficiāli, gan neoficiāli tiek uzsvērtā kā kritērijs darba iegūšanai. Vērojama tendence, kas sākās ap 2008. gadu, – liela daļa krievvalodīgo darbinieku gan pašvaldību, gan privātajos uzņēmumos atšķirībā no tūkstošgades sākuma ar latviešiem vairs necenšas runāt latviski, lai arī skolā valsts valodu ir apguvuši samērā labā līmenī.

EIROPAS ŠOKĀ

DDD: *Kāds bija šis latviešu lingvistiskās diskriminācijas pētījums, par kuru Eiropas Savienība bija šokā?*

Vineta Porīņa: Pētījumu sākām pirms desmit gadiem kopā ar tā saukto veco Eiropas Savienības dalībvalstu universitāšu pārstāvjiem – ar Vācijas, Zviedrijas, Itālijas, Francijas, Anglijas kolēģiem. Šī pētījuma metodoloģijas pamatā bija anketēšana – aptaujājām savas valsts iedzīvotājus par kritiskākajiem atgadījumiem kultūru komunikācijā. Manis veiktās anketēšanas dati parādīja, ka kultūru komunikācijā vislielāko diskomfortu un kritiskākās situācijas apraksta tieši latvieši, kad viņi, runājot ar krievvalodīgu cilvēku, ir tikuši aizskarti, pazemoti, pārprasti u.tml. Aptaujātie šādus gadījumus varēja atcerēties visas dzīves laikā.

Tāpat tas ir nevis atgadījums ar kādu amerikāni, afrikāni, ķīnieši, bet gan ar krievvalodīgu Latvijā.

Kad sanāksmē Nicā šo rezultātu izklāstīju saviem kolēģiem no Eiropas veco dalībvalstu universitāšu, viņi teica, ka pētījums būtu jāveic vēlreiz, jo nevar tā būt, ka Latvijas valstsniecības cilvēki izjūt diskomfortu, sarunājoties ar nacionālo minoritāšu pārstāvjiem savā valodā, kas ir vienīgā valsts valoda Latvijā.

DDD: *Viņi nenoticēja?*

VP: Neticēja. Teica, ka tur droši vien kaut kas ir sajaukts, jo tā nevarot būt. Īpaši franču un vācu kolēģi protestēja, sakot, ka tas vispār nav iespējams.

DDD: *Ko tu atbildēji?*

VP: Esmu sociolingviste un atbildēju ar faktiem no Latvijas valodas situācijas analīzes par to, kādas ir padomju okupācijas perioda sekas, ka krievu valodā runājošie cilvēki inerces un citu iemeslu dēļ joprojām uzspiež savu valodu.

Realitāte ir tāda, ka ne tikai padomju laikā, bet arī tagad notiek līdzīgi atgadījumi, kad latvietis cieš uzspiestās krievu valodas dēļ. Piemēram, padomju laikā divarpus gadus vecs bērns tika diskriminēts, atrodoties Bērnu slimnīcā – māsiņa nav sapratusi, ko bērns latviski jautā, un tad – vēlēdamies izkāpt no augstās gultņās, viņš ir izkritis no tās, sākusies asiņošana un citas dzīvību apdraudošas problēmas. Līdzīgs gadījums atkārtoties jau neatkarīgajā Latvijā 2009. gadā Daugavpilī, kad latviski runājošs bērns nav saprasts slimnīcā – kāds no medicīnas personāla arī nesaprata bērnu, un pie viņa vajadzēja nākt vecākajam brālim, lai tulkotu saziņu ar medicīnas personālu. Tas ir tik absurds, nožēlojams fakts, ka šādi incidenti valodas lietojumā notiek neatkarīgā valstī – tāpat kā padomju gados!

Pētījumu ar anketēšanu periodiski turpinu. Šobrīd ar dažām skatos uz Eiropas t.s. bēgļu jautājumu: iespējams, ka arī tur būs ne tikai lingvistiski, bet arī cita veida kultūru komunikācijas incidenti. Bet patlaban vēl priekšplānā ir šis nožēlojamais fakts, ka tieši latvieši jūtas diskriminēti un apdraudēti savā valstī, lietojot savu valodu saziņā ar krievvalodīgajiem.

Turpmāk vēl...

Intervēja
Līga Muzikante

SAZVĒRESTĪBAS TEORIJAS PRAKSĒ

Saruna ar radoraidījuma "Gaismas pils" vadītāju,
mūzikas ierakstu speciālistu Juri Lapinski

Turpinājums no iepriekšējā numura

"TIRGUS EKONOMIKA"

Juris Lapinskis: Brīvmūrnieks Andris Ruģens manā raidījumā teica: "Tās visas ir sazvērēstības teorijas, ko tu stāsti." Bet šīs teorijas un darbības programma jau sirmā senatnē ir tikušas izstrādātas, savērptas, un šodien tās punkts punktā realizējas.

DDD: *Sazvērestības prakse?*

J.L.: Precīzi. Tieši tā. Sazvērestība tiek realizēta praksē. Tikai to oficiāli nesauca par sazvērēstību. To sauca par tirgus ekonomiku, lai gan no ekonomikas tur vairs nav ne smakas. Ekonomikas zinātnu doktors Valentīns Katasonovs (ļoti gudrs un godīgs vīrs) saka: "Tirgus ekonomika eksistēja Ādama Smita laikā." Varbūt jau pat ne tad, varbūt pirms tam bija kaut kāda tirgus ekonomika. Tagad nav vairs nekādas tirgus ekonomikas.

DDD: *Kas tad ir?*

J.L.: Laupītāju, mafiozu grupējumu bazārs, kur, protams, izdzīvo viltīgā-

ka nevaram šo patieso informāciju un zināšanas, kas notiek pasaulē un Latvijā, līdz visiem cilvēkiem aiznest, jo vismaz 95 procenti masu informācijas līdzekļu ir Sātana bērnu rokās – viņiem ir nauda...

KUR PALIEK PENSIJU NAUDA?

DDD: *Pirms kāda laika tu visai aktīvi centies iesaistīt cilvēkus Pensionāru un senioru partijā, pēc tam bija doma, ka biedrība "Nacionālā apvienība" varētu kļūt par partiju. Kādēļ tu vairs neturpini šo darbošanos?*

Juris Lapinskis: Ne teikšu, ka neturpinu, tikai tāda gultnē, tāda izskatā, kā mēs to sākam, nav jēgas turpināt.

Lūzums notika 2008. gadā, kad bija mūsu partijas ierosinātais referendums par grozījumiem likumā "Par valsts pensijām". Netika savākts kvorums. To, ka cilvēkiem nevajag normālu pensiju, es nevarēju iedomāties! Latvijā ir aptuveni pusmiljons pensionāru, pilsoņu, un vajadzēja tikai, lai viņi

mūža garumā esmu maksājis sociālajā budžetā, nav ne smakas.

Notiek krāpšana un zagšana. Man netiek izmaksāti pat procenti pilnā mērā no naudas, ko esmu iemaksājis, ko mūža garumā esmu nopelnījis. Labi, ja pusi no procentiem man samaksā. Tādēļ Pensionāru un senioru partija prasīja izmainīt koeficientus pensijas aprēķināšanas kārtībai. Mēs reāli atspoguļojām problēmu, pateicām, cik tagad šajā ekonomiskajā sistēmā pensijās ir jāmaksā un, attīstoties ražošanai, cik varētu maksāt nākotnē. Tobrīd, maksimāla brīdī, sociālajā budžetā bija 1 miljards 170 miljoni latu. No šīs summas varēja atliktiem galiem maksāt pensijas.

DDD: *Tā tad nauda bija – kādēļ, tavuprāt, netika savākts kvorums referendumā?*

J.L.: Tāpēc, ka valdība, visa politiskā kliķe, Pensionāru federācija izplatīja Rīgā vismaz 100 000 provokatīvu lapiņu, lai neiet uz referendumu, citādi tiks sagrauta visa pensiju sistēma, un tad var gadīties, ka pensijas nebūs vispār... Un daudzi mūsu pensionāriņi bija tik naivi un nobijušies – labāk nekustēties, lai nesanauku ziepes. Lielākā daļa jau arī nezināja, kā ir patiesībā, jo masu informācijas līdzekļi darbojās, lai sociālajā budžetā esošo naudu pensionāriem neizmaksātu! Tas bija tas pats mehānisms, kas darbojās, lai šī naudiņa paliktu bankā.

Godmanis, Kalvītis un pārējie, kas bija pie varas, nosprieda, ka pensionāriem pensiju nevajag – atdeva "Parex bankas" glābšanai, miljardu sindicētā kredīta atdeva Amerikas bankām, un pusmiljardu atdeva Krievijas bandītiem. Tāda atdošana ir vājprāts!

KAM PARĀDĀ ASV? UN LATVIJA?

Juris Lapinskis: Vai esat padomājuši, kā Amerikas Savienotās Valstis dzīvo? Tās ir parādā 12 privātbanku konglomerātam, Federālajai rezervju sistēmai.

DDD: *Privātpersonām?*

J.L.: Jā, privātpersonu bankām. ASV valdība neemitē ASV valūtu. Dolāra zīmes jeb Federālo rezervju banknotes emitē privāta Federālo rezervju korporācija, kura to uz procentiem aizdod ASV valdībai. Amerikas valdība faktiski ir parādā šim privātbanku konglomerātam jau 18,9 triljonus. ASV valdība izlaiž parāda vērtspapirus – obligācijas, ko samaina pret šiem USD. Ar segumu nodrošināta nauda

(monētas un dolāra zīmes) kopumā ir mazāk nekā 3% no kopējā ASV valūtas apjoma. Pārējie 97% ir tikai elektroniski dati, kas redzami datoru ekrānos, un visu šo naudas masu radījušas privātas bankas, izsniedzot aizdevumus. Vai nav labi?...

DDD: *Tā vietā, lai aizņemtos, Latvijai vajadzēja piedrukāt jeb emitēt reālus latus, bet...*

J.L.: ...bet neļāva.

Sātana bērni, "Cionas gudrie", regulē visu šo finanšu sistēmu, tāpēc beigās arī mūs atstāja bez savas valūtas. Sava nauda – tā ir pirmā valsts saimnieciskās sistēmas darbības pazīme. Pie mums tā nedarbojas. Mēs dzīvojam ar svešu naudu, kā jau tas bija agrāk pie mums. Šoreiz to drukā Rotšildu banka Frankfurtē pie Mainas (Eiropas Centrālā banka – tā arī nav valsts banka), kuras jauno māju par 1,3 miljardiem nodeva ekspluatācijā 2015. gada 18. martā. Tā saucamā šodienas Latvijas Banka ir tikai šīs Eiropas Centrālās bankas filiāle ar visām no tā izrietošajām sekām.

NEVIS PLĒSTIES, BET SADARBOTIES!

DDD: *Otrdienās plkst. 18–20 "Radio Merkurs" (to var dzirdēt radio AM 1485 kHz vai internetā: www.radiomerkurs.lv) tu vadi radoraidījumu "Gaismas pils". Kāds ir šī raidījuma mērķis?*

Juris Lapinskis: Es vēlos izglītēt klausītājus. Redzu, ka cilvēki ir tik neinformēti un nesaprot viselementārākās lietas...

DDD: *Ne visi, bet daudzi.*

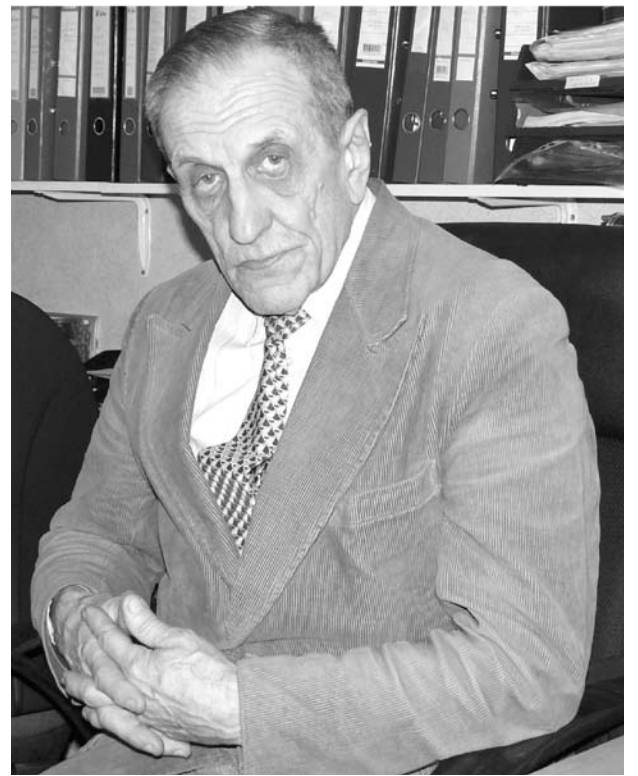
J.L.: Nu, jā, ne pilnīgi visi, bet nospiedoši lielākā daļa. Nav jau vairs normāli, ar ko parunāt. Es veidoju raidījumu, lai vismaz daļa cilvēku nāktu pie prāta, lai sāktu kaut ko domāt un saprast. Citādi jūtos pilnīgi vientuļš.

Tiem, kuri kaut ko saprot, vajadzētu apvienoties vienā organizācijā, kur ir ļoti vienkārša programma...

DDD: *Būsim reāli, tas šobrīd nav iespējams – latvieši ļoti strīdas...*

J.L.: Lai tad veidojas kaut vai mazas organizācijas, bet mums ir jāmeklē un jāatrod domubiedri, kuri savā starpā var vienoties.

Lai vienojas antiglobālisti – no vienas puses tā it ļoti pareiza ideja. Tu taču arī esi pret globālo valdību, kas mūs padarījis par sīkām skrūvītēm. Mēs gribam būt paši saimnieki savā zemē, savā valstī, savā ģimenē, bet globalizācija visu to noārda. Taču

lai viņi atbalsta un neapkaros tos, kas saprot, ka Latvijā ir jāveic deokupācija un dekolonizācija. Lai savukārt vienojas tie, kuri izprot, cik svarīga ir deokupācija, dekolonizācija, bet arī apzinās, ka realizējot DDD, taču nemainot visas saimnieciskās sistēmas principus, tāpat būs slikti. Atstājot auglētāju banku sistēmu – kāda starpība, vai šī banka pieder latviešiem vai židam...

Šobrīd ir kā latviešu tautas pasakā, kur strīdas kalējs, lakta un plēšas – kurš ir svarīgāks? Katram liekas, ka viņa darbs ir vis svarīgākais, bet, lai kaut ko izkaltu, ir vajadzīgs visu darbs kopā. Domāju, ka 99,9% cilvēku neapjēdz šo sistēmu kopumā – gan ekonomiku, gan sociālās attiecības, gan kultūru, gan lauksaimniecību, enerģētiku utt.

DDD: *Tad mums visiem vajadzētu sākt plašāk un dziļāk domāt? Aprobežotība ir mūsu nelaimju cēlonis?*

J.L.: Protams. Ir jāuztur viss organisms kopumā. Tas nozīmē, ka organizācijām, kuras vēlas Latvijas un latviešu labā kaut ko darīt, ir jāspēj sadarboties, citai citu izprotot un pieņemt.

DDD: *Nav visiem jāiet vienā organizācijā, bet jābūt harmoniskai sadarbībai.*

J.L.: Jā. Latviešiem jāiemācās nevis plēsties, bet sadarboties.

DDD: *Kā tu domā, ko var darīt cilvēks, kurš dzīvo laukos, un viņam nav pieejama neviena organizācija, bet sāp sirds par Latviju un tajā notiekošo?*

J.L.: Laukos dzīvojošajiem viss ir pieejams. Var mācīties – klausīties radio, apmeklēt bibliotēku. Jā, Latvijas Radio skan propaganda. Nu, paklausies vienu, otru raidījumu, saliec kopā un izsver. Vajag lasīt grāmatas, vēsturi zināt.

DDD: *Bet, ja cilvēks ir viens – ja viņam nav domubiedru?*

J.L.: Tad vajag izgli-

toties pašam un nākt pie citiem. Viņš var uzrakstīt tev uz avīzi, nākt pie manis uz radio. Arī es esmu cilvēkus sarunājis izvilcis uz sapratnes līmeņa.

Gribētu novēlēt, lai avīzei "DDD" būtu vismaz 50 000 liela tirāža. Ja 50 000 cilvēku izlasītu šo avīzi, būtu pavisam cits limenis cilvēku apziņās. Tāpat arī tie, kas klausās "Radio Merkurs", saprot mūsu problēmas, viņus nav vairs jāaudzina. Bet man ir cita vēlme – lai katrs mūsu klausītāju pulkā vēl 10 savu draugus iesaistītu.

Vēl gribu iepriecināt mūsu miļos klausītājus ar ziņu, ka ļoti drīz sāksim raidīt "ciparos" – DAB (Digital Audio Broadcasting). Tad varesim ar vienu raidītāju pārraidīt 20 dažādas programmas vienlaikus – pa 1. kanālu latviešu mūziku, pa 2. kanālu klasiku, pa 3. kanālu vācu šlagerus, pa 4. kanālu džeza mūziku, pa 5. kanālu Rock'n roll, utt. Starp citu, mūsu programma ļoti patik zvietriem, un viņi jau pa vienu kanālu no saviem 20 tagad translē "Radio Merkurs" pa visu Zviedriju. Tādējādi ļoti drīz gaidiet "Radio Merkurs" ciparu kvalitātē!

DDD: *Paldies par sarunu!*

Intervēja Līga Muzikante

Otrdienās plkst. 18–20
"Radio Merkurs"
(to var dzirdēt radio AM 1485 kHz vai internetā: www.radiomerkurs.lv)
klausieties radoraidījumu "Gaismas pils".

Šobrīd ir kā latviešu tautas pasakā, kur strīdas kalējs, lakta un plēšas – kurš ir svarīgāks? Katram liekas, ka viņa darbs ir vis svarīgākais, bet, lai kaut ko izkaltu, ir vajadzīgs visu darbs kopā.

kais, stiprākais, kurš caur nodevību, kompromitēšanu un citiem netīriem paņēmieniem ieguvus virsroku, kuram ir liels naudas maiss, ko laiž darbā. Var izlasīt Džona Pērkinsa grāmatu "Ekonomiskā slepkavas grēksūdze", tur par visu var pārliecināties, ka pat valsts prezidents ir sīks trusītis – ja viņš stāv ceļā šim transnacionālajām korporācijām un kompānijām, tad viņu vienkārši kaut kādā veidā novāc.

Kas gan tā par sazvērēstību, ja 1 procentam pasaules cilvēku pieder bagātības vairāk nekā visiem pārējiem 99 procentiem kopā! Ja vēl šī tendence virzītos uz kaut kādu izlīdzināšanu, uz labo pusī, bet notiek tieši otrādi. Šī tad arī ir tā reālā pasaules vareno bagātnieku – Sātana bērnu – sazvērēstība. Un tās realizēšanas labad notiek arī tautu sajaukšana, lai degradētu cilvēkus. Skaldi un valdi – būs vieglāk vadīt pūli.

DDD: *No mūzikas mīļotāja tu esi kļuvis par cīnītāju pret netaisnību. Lai skaidrotu notiekošo, tu vadi raidījumu "Gaismas pils".*

J.L.: Skumīgākais ir tas,

IEMĀCIES PĀRDOT!

Leonards Inkens

ASF "Latvietis" dalībnieks

Svarīgākā cilvēka īpašība ir prasme pārdot sevi. Runa nav par prostitūciju vai kādu citu sevis pārdošanu. No raksta konteksta izrietēs un pacietīgie sapratīs, ko domāju rakstot: "Svarīgākā cilvēka īpašība ir prasme pārdot sevi." Nedomāju to šauri un sekli, bet šai pārdošanai piešķiru plašu interpretāciju un pielietojumu.

Ne visi, kas tirgojas ir sliktie. Bez tirdzniecības cilvēks nolemts bada nāvei, nerunājot par zāļu, dzīvokļu, mašīnu un citu nepieciešamo priekšmetu un iespēju pirkšanu. Raksts ir par to, ka svarīgi nav tikai ražot; svarīgi ir arī prast pārdot. Ja sarāžosi un nepārdosi, tie būs zaudējumi.

Pārdot var visu – prasmes, zināšanas, arī tukšu gaisu. Cilvēks izglītojas, lai varētu zināšanas likt lietā, tas ir pārdot tās darba devējam. Mēs nepārtraukti pērkam, pārdodam, mainām un citādi iegūstam un zaudējam dažādas mūsu dzīvei svarīgas un nepieciešamas lietas.

Nerakstu par to, kā no dzīves panākt iespējamo, kā dzīvot viegli, kā tikt pie mantas, pārdodot visu, ko var pārdot. Es nemācīšu un neieteikšu. Es izteikšu savu viedokli un uzdošu jautājumus, bet izlemt, vai manis paustajam ir pamats, ir tavā ziņā.

Sabiedrībā un pasaulē kopumā ir pieņemts: lai tev būtu kāda vērtība, lai tev būtu panākumi, ir jābūt bagātam vai apveltītam ar kādām īpašām spējām, talantiem, zināšanām, jābūt strādīgam, centīgam un neatlaidīgam. Tā tam vajadzētu būt, taču atšķirība starp reālo dzīvi un to dzīvi, kādai tai vajadzētu būt, ir liela. Reālajā dzīvē cilvēki konkurē ne tikai ar saviem talantiem, zināšanām, centību un neatlaidību, bet arī ar māku šīs īpašības pasniegt un par tām pārliecināt apkārtni. Citiem vārdiem sakot, ir jābūt sevī pasniegt kā iekārojamo precī darba tirgū.

Bet varbūt vienīgais, kas cilvēkam jāprot, ir jāprot tirgoties? Ne jau burtiskā nozīmē – mainīt naudu pret precēm un otrādi, bet prast pārdot to, ko esi iemācījies, to, ko proti, to, ko esi uztaisījis pats vai

uztaisījis kāds cits? Varbūt galvenais ir prasme pārliecināt citus cilvēkus, ka tas, kas tev ir, ka tas, ko tu proti, ka tas, ko tu zini, ir kas ļoti vērtīgs un viņiem nepieciešams. Arī tad, ja tev tādu prasmju, zināšanu un spēju nav. Pat tad, ja tu tikai spēj radīt iespaidu, tikai notēlot, ka zini, vari un proti. Ka tas, ko piedāvā, ir kas vērtīgs; pat tad, ja tas neatbilst patiesībai. Un ir maza nozīme tam, vai tas, kas tev ir, ir kas izcilis un vai tavas prasmes, zināšanas un varēšana atbilst tevis teiktajam. Svarīgi ir tikai tas, ka tu par to spēj pārliecināt citus.

PRASME TIRGOTIES

Tirgotājam ir vienalga, vai viņa piedāvājums atbilst aprakstam; svarīgi ir pārdot un saņemt par to atlīdzību. Kas būs pēc tam? Nu gan jau kaut kā! Un šis "nu gan jau" gandrīz vienmēr darbojas, un tās dažas reizes, kad nedarbojas, nespēj atņemt kopējo guvumu. Darījums ir noticis, un tam vienmēr ir augļi. Tas ir galvenais un svarīgākais mūsdienu sabiedrībā.

Ne vienmēr ir kaut kas jāiesmērē. Arī labas lietas ir jāprot pārdot, arī savas spējas, prasmes un zināšanas ir jāprot pārdot, jo arī citi, kam to varbūt pat nav, mēģina tās pārdot, it kā tās viņiem būtu, un pircējs (darba devējs) nezina, vai pārdevējs (darbinieks) viņam runā taisnību, vai nedaudz piedzejo.

Ja tev ir kāda glezna un ja tu vēlies to pārdot, nav tik svarīgi, kas tā par gleznu, svarīgi ir tikai tas, kā, kam un par cik tu to pārdosi. Nozīme ir tikai tam. Teiksi, bet, kā tam var nebūt nozīmes, jo cilvēki spēj atšķirt, kur ir māksla un kur tās nav. Kaut kādu mālējumu taču nepirks. Tā nav. Cilvēki paši reti kaut ko novērtē. Visbiežāk mēs paļaujamies uz citu izteikto viedokli, uz to, ko par to saka kāds autoritatīvs speciālists, ko raksta laikraksti un stāsta TV. Ja kāds mācēs pārliecināši paust, ka šī glezna ir jauna un talantīga gleznotāja darbs, ka šis gleznotājs ātri augs un viņa gleznas drīz maksās ļoti dārgi, bet, pērkot šo gleznu, pircējs ļoti iedevīgi iegulda naudu, tad darījums notiks. Tā nu iznāk, ka gleznas kvalitātei pircēja acīs šajā gadījumā īstenībā ir maza nozīme. Nozīme ir tās cenai, kaut arī šī cena ir visai iluzora.

Ja esi uzgleznojis gleznu, uzrakstījis grāmatu, sacerējis mūziku, tad nav tik svarīgi, cik labi tu to esi izdarījis. Svarīgi ir prast pārliecināt citus, ka esi izdarījis ko labu, kvalitatīvu un ka tā ir liela vērtība.

Turpinājums 8. lpp.

Latviešu jaunieši par LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU

Aivara Slučā organizētā konkursa

"Kapēc ir nepieciešama Latvijas dekolonizācija" darbs

E. Klincāne

17 gadi

Latvijā valdošās nodevīgās valsts varas neveiktā dekolonizācija ir novedusi latviešu tautu pie tā, ka latvieši savā dzimtenē vairs nav noteicēji par savu likteni. To atkal nosaka krievvalodīgie svešinieki un citurienes kaklakungji. Ap 80–85% ekonomikas nodevīgie, alkatīgie un zaglīgie bāleliņi ir nodevuši svešinieku rokās. Rezultātā latviešiem grūti atrast pat darbu savā valstī, jo labākās darbavietas ir aizņēmuši krievvalodīgie imigranti un kolonisti.

Īpaši smagā situācijā ir nokļuvusi latviešu jaunatne, jo krievvalodīgie darba devēji, pirmkārt, darbā ņem savējos, otrkārt, latviešus bez krievu valodas zināšanām darbā reti kur ņem. Tā kā savā ar svešiniekiem pārsātinātajā Tēvzemē latvietim darbu atrast ir grūti, ap 450 000 latviešu ir no valsts aizbraukuši uz ārzemēm strādāt par melnstrādniekiem un – dzīves telpu skaistajā Latvijā vēl vairāk atbrīvojot svešiniekiem.

Arī es pret savu gribu esmu spiesta dzīvot un mācīties Anglijā, jo mūsu četru bērnu ģimene Latvijā nevar izdzīvot; mammai nebija tāda darba, lai varētu nodrošināt daudz bērnu ģimeni. No valsts pabalsts ir smieklīgs, to zina ikkatrs, kam ir bērni. Mums ļoti gribās atgriezties Latvijā, bet to nevaram atļauties. Ļoti gaidīju vasaru, lai pāris mēnešus varētu

padzīvot mājās Latvijā un arī uzrakstīt šo rakstiņu.

Latvijas televīzijā rādīja šizetu, ka Valkas novada šefs Vents Krauklis, tas pats, kas Saeimā balsoja par Abrenes atdošanu Krievijai, darba vietas novadā gatavs atdot nevis saviem iedzīvotājiem, bet migrantiem. Šo kungu acimredzot interesē tie 6000 EUR, ko Eiropas Savienība dos līdz katram uzņemtajam migrantam, bet savējie lai meklē darbu ārzemēs. Tādus vietvalžus pašvaldībās taču savēļ pašiem nedomājošie iedzīvotāji. Arī vēlot Saeimu, mūsdienu latviešu lielākā daļa tautas kalpus izvēlas pēc skaistām frizūrām, bārdām, pirms vēlēšanām televīzijas ekrānos rādītiem labi nobarotiem ģimījiem, saldiem solījumiem un citiem agitācijas trikiem, bet, ejot balsot, galvu lieto tikai cepures nēsāšanai.

Nesen ir beigusies Valsts prezidenta vēlēšanu kampaņa. Liela latviešu daļa par Valsts prezidentu atkal gribēja redzēt Vairu-Vīķi Freibergu, neskatoties uz to, ka viņa parakstija un izsludināja Saeimā valsts nodevēju pieņemto likumu par Abrenes atdošanu Krievijai; stājoties amatā pirmā, ko paveica, pazemināja latviešu valodas statusu valstī un uzcēla žogu ap Brīvības pieminekli latviešu leģionāru piemiņas dienā 16. martā. Cik ilgam laikam vēl jāpauz, lai latviešiem rastos tik daudz saprāta, ka spētu ievēlēt tādu Saeimu, kas īstenotu Latvijas dekolonizāciju? Par Abrenes

novada atdošanu Krievijai bez tautas dotā mandāta jeb referenduma, ignorējot Satversmi, Saeimā nobalsoja 48 latvieši kopā ar 21 krievvalodīgo. No tādiem gaidīt, ka viņi gribēs veikt dekolonizāciju ir bezcerīgi. Gunārs Kūtris, kas bija Satversmes tiesas priekšsēdētājs, arī ignorēja Latvijas Republikas Satversmi un noziedzīgi nosprieda, ka Abrene bez referenduma atdodama Krievijai, un par to viņam sen bija jāatrodas aiz restēm valsts maizē līdz mūža beigām, nevis jāsēž Saeimas Prezidijā.

Kā zinām, V.V.-Freibergai pateicībā par Abrenes atdošanas līguma parakstīšanu sajēgu zaudējušie latviešu puļi skrēja no visām Latvijas malām, lai Siguldā ar ziediem noklātu visu Dainu kalnu. Ati Pabriku, kas būdams ārlietu ministrs arī nodeva Latviju, nedomājošais pūlis atkal pagodināja par Saeimas deputātu, viņš tika iecelts par aizsardzības ministru un tagad jau par Eiropas Parlamenta deputātu ar iespaidīgu algu. Aigars Kalvītis, premjerministrs būdams, parakstīja Abrenes nodevību, nu ir celts naudīgā amatā par Latvijas gāzes bagātību priekšnieku tā vietā, lai atrastos aiz restēm par vis-smagāko valsts nodevību, kas ir Latvijas teritorijas daļas atdošana citai valstij. Citās valstīs par tik smagu valsts nodevību draudētu karātas. Tā latvieši godina savus nodevējus, un jo lielāks nodevējs, jo augstākā godā un amatā tiek celts.

Ja tā mūsu tautieši dzīvos arī tālāk, tad dekolonizāciju mums neredzēt kā savas ausis vēl ļoti ilgi, un ātri vien pazaudēsim savu valsti un skaisto zemi, ko Dievs mums ir devis un ar asinīm izcīnījuši un nosargājuši mūsu tēvi. Saeima ir pieņēmusi Deklarāciju par okupāciju, kam ir likuma spēks, bet līdz pat šai dienai likums netiek pildīts

un lietas labā nekas netiek darīts, ko arī var uzskatīt par valsts nodevību. Tieši otrādi, viss tiek darīts tā, lai Latviju vēl vairāk piepildītu ar svešiniekiem un veicinātu latviešu tautas iznīkšanu savā zemē, kas ir genocīds pret pamattautu.

Par uzturēšanās atļaujām ar sekojošu pilsonības iegūšanu un palikšanu uz visiem laikiem mūsu zemē svešiniekiem tiek iztirgoti nekustamie īpašumi. Tagad Sorosa skolās izskolotie žurnālisti masu medijos izvērš intensīvu smadzeņu skalošanas kampaņu par sākumā 250 imigrantu labprātīgu uzņemšanu, bet pēc tam jau 750 piespiedu kārtā tiek paredzēts Latvijai uzņemt Āfrikas un Āzijas migrantu. Par katru imigrantu Eiropas Savienība sola maksāt 6000 EUR, ko zināmu aprindu deguni cer sabāzt savās kabatās, bet šos klaidoņus pēc tam uzsedināt uz postā iedzītās latviešu tautas kakla, ik mēnesi tiem maksājot 256 EUR plus 57 EUR par valodas mācīšanos. Tikai nepasaka to, ka katrs uzņemtais imigrants likumīgi aicinās pie sevis savus kuplās ģimenes locekļus, un nevienus viņiem to nevarēs liegt. Savukārt tie daudzie ģimenes locekļi sāks Latvijā vairoties kā truši aritmētiskā progresijā un diktēt pamattautai savus noteikumus ar no tā izrietošajām visiem zināmajām sekām.

Ja desmitiem miljonu lielās valstīs, kā Lielbritānija un citas, pretojas uzņemt imigrantus, tad skaitliski mazās Latvijas nodevīgie un iztapīgie valsts varas kungi un dāmas likām mugurām klanās un piedāvājas labprātīgi uzņemt tos laimes meklētājus, no kuriem citi atgaiņājas, kā vien mācēdami. Visticamāk, ka mūsējos "tautas kalpus" ļoti interesē tieši tie ES piesolītie 6000 EUR par katru uzņemto imigrantu, lai būtu ar ko papildināt savas kabatas, un jo vairāk afrikāņu un aziātu tiks uzņemti, jo biežākas kļūs zināmu aprindu kabatas. Par to, ka jau tā apdraudētā latviešu tautas pastāvēšana tiks vēl vairāk apdraudēta, tas šos Jūdāsus neuztrauc. Galvenais, lai tik nauda plūstu zināmu aprindu kungu kabatās!

Eiropas Parlamentā no Latvijas ievēlētie deputāti Briselē ne reizi nav pacēlušies jautājumu par starptautisko konvenciju īstenošanu, lai uz iznīkšanas robežas esošo latviešu tautu atbrīvotu no nomācošās okupantu un viņu pēcteču klātbūtnes. Latvijas valstij ir tiesības latviešu tautas pasargāšanai no iznīkšanas ieviest pozitīvo

Krievvalodīgo latviešu nīdēju atvases tiek sūtītas apmācīšanai uz Krievijas militāri-patriotisko nometni "Sojuz", kur Latvijai tiek gatavoti "zaļie cilvēciņi", bet mūsu "varonīgie" drošības dienesti pat ausis nekustina.

diskrimināciju un veikt dekolonizāciju, nevis vēl papildus uzņemt kaut kādus migrantus. Latvijā jau esošo sveštātiešu bagātīgi no valsts budžeta apmaksātā integrācijas programma ir pilnīgi izgāzusies, bet nu jau varas gaitēs atkal tiek murgots par afrikāņu un aziātu uzņemšanu un to integrēšanu. Atkal nauda velti tiks tērēta, lai tiem mācītu latviešu valodu, bet, kā izrādās, Muceņiekos un Daugavpilī dzīvojošie migranti labprātāk mācās krievu valodu par latviešu piešķirto naudu.

Lielākie latviešu postā dzinēji ir tieši paši latvieši ar savu vienaldzību, slinkumu, nodevīgumu, bezatbildību, bezprātīgo projām skriešanu no Latvijas, atdodot savas skaitās tēvzemes dzīves telpu svešiniekiem. Skolās ļoti slikti tiek mācīta Latvijas vēsture un patriotisms. Iepriekšējos gados Latvijas televīzijā katru nedēļu rādīja militāri patriotisko pārraidi "Laiks vīriem", bet nu vairs nerāda, lai latviešu jauniešos neveidotos patriotisma jūtas un militārās zināšanas. Un kas par to parūpējās, ja ne paši nodevīgie latviešu bāleļiņi, jo kādiem par to ir samaksāts. Ļoti gribētos uzzināt šo nodevēju vārdus un uzvārdus!

Krievvalodīgo latviešu nīdēju atvases tiek sūtītas apmācīšanai uz Krievijas militāri-patriotisko nometni "Sojuz", kur Latvijai tiek gatavoti "zaļie cilvēciņi", bet mūsu "varonīgie" drošības dienestis pat ausis nekustina. Igaunijā, Lietuvā un citās normālās valstīs pastāv neilgs obligātais karadienests, kas sagatavo jauniešus par rezervēs karavīriem mobilizācijas gadījumā. Bet ko "X" stundā varēs mobilizēt Latvijā? Vai tos memļakus, kas prot cilāt tikai alus pudeles, nevar noskriet pat 100 metrus un nezina, ar kuru galu šauj ieroci? Vai tas arī neoz pēc nodevības no mūsu valsts varas pusēs? Zemessardzes nodevīgā atbrūnošana bija tieša un apzināta Latvijas aizsardzības spēju mazināšana ar pašu latviešu rokām. Zemessargiem atņemtos un slikti apsargātās noliktavās vieniet sakoncentrētos ierocus "X" stundā labi apmācīto "zaļo cilvēciņu" diversijas grupas var savākt savām vajadzībām pusstundas laikā. Pilnīgi piekritu sava vectēva, zemessarga, stāstītajam – viņš zina, ko runā.

Mans vectēvs ir zemessargs kopš 1992. gada. Viņš mums stāsta par Latvijas vēsturi, strēlnieku, leģionāru un latviešu nacionālo partizānu varonību, cīnoties par brīvu Latviju, par Barikāžu laiku (vectēvs ir apbalvots ar Barikāžu piemiņas zīmi par piedalīšanos barikādēs), politiku un par to, kas šodien notiek Latvijā un pasaulē. Ja arī citās ģimenēs vecāki tā audzinātu jauno paaudzi, tad jaunieši, vēl būdami skolnieki nesapņotu par prombraukšanu no Latvijas. Arī es, kad atgriezšos no Anglijas, stāšos Zemessardzē, kā to dara citi patriotiskie jaunieši, lai palīdzētu aizstāvēt latviešus no Latvi-

jā mītošās latviešu nīdēju varzas un "zaļajiem cilvēciņiem", kuru Latvijā ir ne mazums un kuri gaida tikai izdevīgu brīdi ricībai pret mums, latviešiem.

Kas būtu darāms dekolonizācijas īstenošanai? Par to ir jādomā ikkatram normālam latvietim. Vispirms Saeimā jāievēl godīgi un patriotiski cilvēki, nevis tādi, kas ir balsojuši par Abrenes novada atdošanu Krievijai, veicinājuši Latvijas izzagšanu un izpārdošanu, nav pildījuši Deklarācijas par okupāciju un deputāta statusu izmantojuši savu kabatu pildīšanai, pārdo dot savu balsi un balsojot maksātāja labā. Kas tā par pataloģiju galvas lielākajai latviešu daļai, ka vēlēt Saeimu nebalso par nacionālpatriotiskajām partijām?! Kāpēc reitingos patriotiskā partija "Visu Latvijai!" nevar pacelties

Latviešiem ir jādomā, kā dekolonizācijas ietvaros mazināt kolonistu un migrantu klātbūtni, bet darbavietas un mitekļus vajag gādāt tiem tautiešiem, kas cer atgriezties Latvijā.

augstāk par ceturto vietu? Latvijā brīvi ļauts rosīties visādiem latviešu nīdējiem un Latvijas valstiskuma grāvējiem. Kāpēc visādi lindermani, girsi, osipovi, koreni, goponenki, ždanokas un citi viņiem līdzīgie tracina krievvalodīgos, veicinot naidu pret latviešu tautu, neatrodas tur, kur tādiem būtu jāatrodas?! Tādiem ir jāatņem pilsonība, un jāizraidā no valsts. Šis kompānijas sarīkotais referendums par krievu valodu kā otru valsts valodu tiek uzskatīts kā valsts apvērsuma mēģinājums, ko mūsu padumjie, pārkamie un nodevīgie latviešu politikāņi pieļāva. Latvijā vēl nav veikta dekolonizācija, kad jau tiek gatavota jauna Latvijas kolonizācija ar kolonistiem no Āfrikas un Āzijas, kurus ar atplestām rokām jau gaida tie, kuri uz šī reķina cer uzpildīt savas kabatas, jo par katru uzņemto tiek solīts 6000 EUR.

2015. gada 5. septembra LTV "Panorāma" pārraidē ikkatrs varēja pārliecināties, ka Latvijas robežas sargāšana ir tikai tukša butaforija, jo naktīs pāri tai vietējie iedzīvotāji ievēd Latvijā bariem vjetnamiešu un visādu citu migrantu par samaksu. To valširdīgi stāstīja latviešu jaunieši, kurš pats tā pelna naudu pat līdz 1000 EUR naktī un par to krimināli netiek sodīts, jo neesot tāda likuma. Latvijas valsts vara ir tik tālu degradējusies, ka pat valsts robeža tiek sargāta kaut cik tikai dienā, skata pēc imitējot darbošanos. Lielkravas furgoni ar kontrabandas kravām tiek aizturēti dziļi Latvijas teritorijā, nevis uz valsts robežas kontrolpunktos, kas nozīmē, ka uz valsts robežas korupcija zeļ un plaukst. Zaļās robežas pārkāpējus notver jau dziļi Latvijas teritorijā, nevis

uz valsts robežas, kā būtu jābūt, ko rāda pat televīzijā. Kā robežas tika sargātas padomju laikā, to visi zina, jo pat pele nevarēja pārskriet robežu nepamanīta.

Eiropas Savienībā tiek apspriests ierosinājums, ka valstis, kuras atteiksies uzņemt migrantus, tiks sodītas, un būs jāmaksā tām valstīm, kas tos uzņems. Vai Latvijai nebūtu izdevīgāk un lētāk samaksāt kaut kādu soda summu tām daudzu desmitu miljonu iedzīvotāju valstīm, kas ar mieru migrantus pieņemt, nekā tos uzturēt Latvijā, tā vēl vairāk atšķaidot jau nepieļaujami ar svešiniekiem nomākto latviešu tautu. Demogrāfs Ilmārs Mežs gadiem ilgi televīzijā un citos masu medijos sludina, ka Latvijā esot jāievēd darbaspēks no ārzemēm, jo, lūk, šai paaudzei, kas sava slinkuma

pēc nav radījusi un audzinājusi pietiekami daudz pēcnācēju, nebūšot, kas viņiem pelnīs pensijas. Nu, tāda paaudze ir pelnījusi arī atbilstošu pensiju, bet tādēļ jau nav jāatdod darbavietas un sava zeme svešajiem, kā to, iespējams, grib darīt šis "dīžais" demogrāfs.

Latviešiem ir jādomā, kā dekolonizācijas ietvaros mazināt kolonistu un migrantu klātbūtni, bet darbavietas un mitekļus vajag gādāt tiem tautiešiem, kas cer atgriezties Latvijā. Kā redzams televīzijas intervijās, Latvijā mītošie krievi ir daudz saprātīgāki un negatīvāk noskaņoti pret Āzijas un Āfrikas migrantu iepludināšanu valstī nekā daudzi apstulbotie latvieši, kas gatavi tos uzņemt pat savās ģimenēs. Nožēlojami, ka daudzi Latvijas masu mediju žurnālisti kopā ar valdību piedalās savas tautas muļķošanā, stāstot par nepieciešamību uzņemt migrantus un par to, kā vajadzētu rūpēties, lai viņiem te būtu laba dzīvošana. Tā var rīkoties tikai muļķi un savas tautas interešu nodevēji, kādu, par nožēlu, starp latviešiem netrūkst. Šie cilvēciņi nesaprot, ka tas, kas notiek tagad ir rasu samaisīšana un nacionālu valstu pakāpeniska iznīcināšana, lai veidotos sabiedrības līdzības Bābeleī, kam interesē tikai maize, vīns un izpriecās.

Arī Latvijā ir pārņēmis visādu šovu, balagānu un citu saturā seklu izpriecības, kuru rezultātā visādu stalažu un piepūšamo konstrukciju ciešā ielentrandas kravām tiek aizturēti dziļi Latvijas teritorijā, nevis uz valsts robežas kontrolpunktos, kas nozīmē, ka uz valsts robežas korupcija zeļ un plaukst. Zaļās robežas pārkāpējus notver jau dziļi Latvijas teritorijā, nevis

AICINĀJUMS

latviešu patriotiem – kristiešiem

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Vēršos pie visu kristīgo konfesiju piederīgajiem – latviešiem, kas uzskata sevi par patriotiem un kuriem līdztekus viņu reliģiskajai pārliecībai ir nozīmīga arī savas tautas pastāvēšana. Jūs redzat, uz kuriem virzās un kādu politiku piekopj mūsu Latvijā populārākās reliģiskās konfesijas.

Jānis Vanags un Zbigņevs Stankevičs pērn aicināja glēvi slēpties, kad pasaules izvirtuļi Rīgā rīkoja t.s. *Eiropaidu*, tā vietā, lai sauktu tautu stāties nešķīsteniem ceļā un, protams, arī pašiem būt protestētāju priekšgalā. Viņi bez iebildumiem gatavi uzņemt Latvijā t.s. "bēgļus" (laimes meklētājus – imigrantus), izliekoties nesaprotam, ar ko tas draud gan mūsu tautai, gan arī kristīgajai ticībai. "Kronis visam" bija J. Vanaga paustais murgs, ka 18. novembrī katram latvietim bezmaz ar varu uz svētku salūtu esot jāvelk sev līdzīgs kāds kaimiņš-nepilsonis. Par pareizticīgo vadoni vispār nav ko runāt; pietiek jau ar faktu, ka viņš pakļaujas nevis Konstantinopoles (kā tas bija pirmskara Latvijā), bet gan Maskavas metropolitam.

Arī globālā mērogā ir redzams, ka pašreizējais Romas pāvests Francisks ir īsts sorosiešu ieliktenis, kura uzdevums ir pakāpeniski degradēt katoļu baznīcu līdz tādu Svēto Rakstu zaimotāju līmenim kā, piemēram, t.s. *Anglikāņu baznīca*, kurā kalpo no luterāņu baznīcas patriektas pederastu milētājs Juris Čālītis un tamlīdzīgi viltuskristieši. Benedikts XVI nebija gatavs uzsākt šādu misiju, ko viņam uz tiepa, tāpēc atkāpās no amata it kā veselības problēmu dēļ, lai gan patlaban izskatās, ka viņš varbūt vēl pārdzīvos savu pēcteci Francisku. Būtībā viņš glēvi dezertēja no pāvesta amata tāpat, kā savulaik to izdarīja no *hitlerjugenda*. Bet Francisks tik turpina mikstināt nostāju homoseksuālisma, laulības šķiršanas, abortu... u.c. līdz šim par fundamentāliem uzskatītos katoļu baznīcas pamatprincipos...

No latviešu tautas interešu viedokļa raugoties, šausmīgākais gan ir tas, ka **patriotiski visu galveno kristīgo konfesiju vadītāji Latvijā sludina kosmopolitismu**. Ir, protams, arī mācītāji-patrioti, bet viņu ir maz, un viņu balsis kosmopolitisma jūrā tikpat kā nav sadzirdamas.

Ko darīt šajā situācijā kristietim-patriotam, kā viņam rīkoties? Pirmais variants būtu mēģināt **no iekšienes ietekmēt savu konfesiju, piespiest to atteikties no**

Tikai jāatceras, ka mūsu baznīcai ir jābūt dibinātai nevis uz kosmopolitiski-sorosiskiem, bet nacionālistiski-patriotiskiem pamatiem!

ķecerībām un sorosisma dogmām un atgriezties pie Svēto Rakstu pamatprincipiem. Taču gribēt ir viens, varēt ir kas cits. Visgrūtāk to izdarīt būtu katoļiem, kuriem nav pieņemts apstrīdēt Romas pāvesta teikto. Un, ja pēdējais sāk apgalvot, piemēram, ka homoseksuālisms neesot nemaz tik slikts, tad paklausīgam draudzes loceklim neatliek nekā cits kā viņa viedoklim pievienoties...

Otrs variants būtu kopā ar domubiedriem **radīt pašiem savu baznīcu, pakāpeniski pārvilīnot tajā citus kristiešus**, lai tādējādi homoseksuālisma atbalstītāji no kosmopolitisma sludinātāji paliek izteiktā mazākumā un vārās savā sulā, līdz nāk tā stunda, kad velns šos rauj pie sevis. Domāju, ka šis variants būtu reālāks un pieņemamāks vairumam kristiešu-patriotu.

Būtu jāatrod kāds kristiešu mācītājs – nelokāms nacionālists (nav svarīgi, pie kādas konfesijas viņš piederētu), kurš uzņemtos šo svēto misiju – apvienot visus tos katoļus, luterāņus, baptistus, adventistus, arī pareizticīgos u.c. kristiešus, kuriem valsts un nācijas intereses stāvētu pāri visam un kuri būtu gatavi par tām arī aktīvi cīnīties ne tikai ar runām sprediķos un rakstiem saziņas līdzekļos, bet vajadzības gadījumā arī, izejot ielās. Sākumā šādu ļaužu būtu maz, bet ticu, ka ar laiku viņu rastos arvien vairāk.

Nezinu, cik korekti ir salīdzināt, bet man nevilks gribas vilkt paralēles ar tiem nacionālkomunistiem, kas 1990. gadā atdalījās no PSKP, jo iestājās par neatkarīgu Latviju, kam vairums partijas biedru nepiekrita. Lūk, arī tagad vajadzētu visiem kristiešiem-nacionāļiem

mierīgi, bez naida izvirdumiem un traču rīkošanas atdalīties no kosmopolitismā, lai viņi turpina sludināt iecietību pret homoseksuālismu, aicina milēt migrantus un okupantus vairāk par paša tautu... un tādā garā sekmīgi bruģē sev ceļu uz elli. Bet mēs iesim citu ceļu, to, kas ved uz Valsts, Tautas un Rases mūžīgu pastāvēšanu ne tikai debesīs, bet arī tepat uz zemes.

Protams, šādā gadījumā mums būs gribot negribot jāstājas pret tiem, kas mūs grib iznīcināt, nevis, kā to dara mūsu pašreizējie viltus kristiešu vadoni, lūdzot no Dieva veselību tādām personām, kuras Viņš varbūt tieši par to arī ir sodījis ar smagu saslimšanu, ka savā politiskajā darbībā tās cenšas mūsu tautu iznīcināt... Jāsaprot, ka visiem labi būt mēs nekad nevaram un nebūsim, bet, savai Tautai un Tēvzemei kalpojot, gan neviena maksa mums nevar būt par augstu.

Tātad, cienījamie Latvju Patrioti, ir jā-sāk rīkoties! Viegli tas nebūs, un arī ātri ne, bet jāsaprot, ka tas, kurš neko negrib darīt, atradīs 100 iemeslu slinkumam, savukārt darbarūķis atradīs 100 iespējas visas grūtības pārvarēt. Līdzīgs precedents pasaulē jau ir bijis – Anglikāņu baznīcas rašanās; kāpēc nevarētu būt, piemēram, *Letorikāņu baznīca* (nosaukums kā tāds, protams, ir otršķirīgs jautājums)? Tikai jāatceras, ka mūsu baznīcai ir jābūt dibinātai nevis uz kosmopolitiski-sorosiskiem, bet nacionālistiski-patriotiskiem pamatiem! Un lai nu Dievs mums palīdz šai lietā!

SAULES MŪŽU
LATVIJAI UN
LATVJU TAUTAI!!!
DIEVS AR MUMS!!!

PILSONĪBAS DEGRADĀCIJA

Vilhelms Ļuta

žurnālists

Pilsoņi ir katras valsts pamats. Ja visi pilsoņi ir savas zemes patrioti, tad valsts ir droša, dzīvotspējīga. Bet, ja pilsoņi ir šādi un tādi, tad valsts pastāvēšanai ir maz izredžu.

Šo ābeces patiesību mūsu varneši ir lielā mērā ignorējuši. Tādēļ ir izveidojusies bīstama situācija. Referendumā, kā zināms, ceturtdaļa pilsoņu nobalsoja par krievu valodu, pret Satversmi. Saeimas vēlēšanās šī pati ceturtdaļa parasti balso pret latviešu partijām. Latvija ir kļuvusi par vienīgo valsti Eiropā, kur vēlēšanas balstās nevis uz demokrātiskiem, bet gan etniskiem principiem. Šāda situācija pilnībā atbilst agresīvajiem putinistu plāniem un ārkārtīgi kaitē pamatnācijas interesēm.

Kāpēc Latvijas pilsonība ir degradējusies? Te jāzīdara īss atskats vēsturē. Atjaunotā valstiskuma pirmajos gados mūsu politiķi kā velns no krusta izvairījās no jebkādiem deokupācijas pasākumiem. Šķita, ka visu nokārtos pirmskara pilsonības kopuma atjaunošana. Uz to mudināja arī Briseles misionāri.

Sākotnējā pilsoņu reģistrā iekļuva 750 tūkstoši cilvēku. Trim ceturtdaļām jauno pavalstnieku abi veči bija pirmskara Latvijas pilsoņi. 15% pavalstnieku šāda pilsonība ir bijusi vai nu tikai tēvam, vai tikai mātei. Bet daļai jaunpilsoņu vecāku izcelsme vispār netika konstatēta.

Visai aizdomīgs stāvoklis izveidojās, piemēram, Rēzeknes pilsētā un rajonā, kur katram otram pilsonības ieguvējam labākajā gadījumā tikai viens no ve-

cākiem skaitījās agrākais LR pilsonis. Līdzīgā veidā jaunā pilsonība tika stutēta Daugavpilī, Jūrmalā un citviet.

Pirms kara pilsonību ieguvušo slāvu skaits Latvijā nepārsniedza 200 tūkstošus. Bet atjaunotajā pilsoņu reģistrā nezin kāpēc iekļuva vairāk nekā 300 tūkstoši krievvalodīgo.

Latviešu īpatsvars pilsoņu sarakstā bija 79%. Tas būtībā izslēdza jebkādu vajadzību pievērsties turpmākajam naturalizācijas procesam. Diemžēl Briseles "van der stūli" un pašmāju "muižnieki" domāja citādāk un piespieda Latviju pieņemt naturalizācijas likumu. To var uzskatīt arī par pavēli pilsonībā uzņemt jebkuru iebraucēju. Tādēļ nepārstēidz, ka jaunpieņemtais naturalizācijas likums bija tik formāls, ka tā barjeru viegli pārvarēja 143 tūkstoši krievvalodīgo.

Drīz noskaidrojās, ka starp naturalizētajiem ir pilns visvisādu pretvalstiski noskaņotu elementu. Daļa no tiem pat sola aicināt Putina armiju iebrukt Latvijā, iesaistās karā pret Ukrainu. Diemžēl visu šos anti-pilsoņus neviens pat nemēģina izraidīt no Latvijas.

Mūsu varneši nemitīgi skandina skaistu pasaciņu par latviskas Latvijas izveidi, bet reālajā politikā rīkojas pilnīgi pretēji. Pēdējo 20 gadu laikā latviešu skaits pilsoņu kopumā ir samazinājies par 132 tūkstošiem, bet krievu skaits palielinājies par 99 tūkstošiem. Līdz ar to latviešu īpatsvars pilsoņu reģistrā jau krities līdz 72%.

Nākotnes vīzija ir visai bausa. Varneši, kas jau upurējuši Abreni, par tām pašām piesolītajām beigta ēzeļa ausīm gatavojas atdot visu Latviju.

LNF bankas kots ziedojumiem laikrakstam "DDD"

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

kots: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2016
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu kots: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Kots: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktora vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 - 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA "Latgales drukā",**

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

IEMĀCIES PĀRDOT!

Turpinājums no 6. lpp.

Ja to nepratīsi, tad pat, ja tevis rakstītais, sacerētais vai gleznotais patiešām ir vērtīgs, par to neviens neuzzinās, un neviens arī nepirks. Tie tev būs zaudējumi. No tā izriet, ka tikpat svarīgi un pat vēl svarīgāk par kaut kā radišanu ir prast cilvēkus pārliecināt par šī sava radītā produkta lielo vērtību, nozīmīgumu un noderīgumu.

Atnākt uz izstāžu galeriju ar trim savām gleznām un pārliecināt tās īpašnieku sarīkot tev izstādi ir prasme pārdot. Prasme realizēt savu darbu, prasme un zināšanas. Tu atnes trīs ar krāsu nozies-tus audumus, un sarunas laikā šie apmālētie audumi kļūst vērtīgi. Un tu no parasta garāmgājēja kļūsti par gleznotāju.

Daudziem māksliniekiem ir ietekmīgi atbals-tītāji, bet starpība šeit ir tāda, ka tu nepārliecināji par savām spējām, pras-mēm un zināšanām pūli, bet tikai vienu sev nozī-mīgu labvēli. Tu vienalga esi tirgotājs, tikai tu sevi pārdevi vienam, nevis vairākiem.

Par gleznām rakstu tikai piemēra pēc, bet tas attiecas uz visām jomām. Kad tu ej stāties kādā darbā, tu pircējam – darba devējam – pārdod savas zināšanas un prasmes, un daļēji arī sevi, jo darba laikā tu nebūsi patstāvīgs, bet atkarīgs no darba devēja – pircēja. Tā vāp zināšanām, prasmēm un spējām ir maza nozī-me; svarīgi ir prast par to esamību pārliecināt pircēju – darba devēju. Gan jau strādājot apgūsi to, ko nezini vai neproti.

BET VAI IR ZINĀŠANAS?

Ir divi dažādi veidi, kā virzities uz priekšu savā pašrealizācijā. Vieni, kas varbūt iet grūtāko un sarežģītāko dzīves ceļu, mūcas, iegūst zināšanas, prasmes un diplomus un tad iet pie darba devēja – pircēja – sevi pārdot, bet otrie, vieglāka ceļa gājēji, netērē tam daudz laika un naudas, bet iet pie darba devēja un saka: "Es protu, zinu un varu." Kurš no šiem veidiem labāks – tas ir strīdīgs jautājums. Jo skolās māca ļoti daudz, bet, lai veiktu konkrētus darba pienākumus, visdrī-zāk ir nepieciešams – labi, ja tikai kāds procents no skolā apgūtā un jau piemirstā.

Bet var atnākt, ātri ap-gūt dažas prasmes un dar-ba pienākumus veikt ne sliktāk par to, kurš, pirms pārdevis sevi, ir daudzus gadus skolojies, aizņēmie- naudu studijām un ieguvis diplomus. Taču tas ne-nozīmē, ka sekmīgi strādāt kādā amatā var bez vajadzīgajām zināšanām.

Atšķirība ir tikai tajā, vai šīs zināšanas tiek ap-gūtas mācību iestādē, vai pašmācības ceļā. Ar sevis veiksmīgu pārdošanu var gan iegūt kādu amatu, bet, lai tajā sekmīgi strādātu, ir nepieciešamas zi-nāšanas.

Ja cilvēkam, kurš ir iemācījies sevi veiksmīgi pārdot pietrūkst talanta un spēju ātri apgūt dar-bam vajadzīgās zināšanas un prasmes, tam var būt bēdīgas sekas. Un jo augstāks un nozīmīgāks ir ieņemamais amats, jo šīs sekas var būt bēdīgākas.

Mūsdienās šādi veiksmīgi sevi iztirgotāji ir izvērzi-jušies politikā un iekļuvuši valdošos valsts amatos. Lieki stāstīt, kādu postu tas ir nesis valstij. Vēl skumjāk ir tas, ka šādas amatpersonas necieš savā tuvumā gudrākus un zi-nošākus darbiniekus, kas varētu atklāt un kritizēt viņu nekompetenci. Tāpēc viņi, parasti ļaunprātīgi izmantojot savu dienesta stāvokli, no šādiem cilvēkiem cenšas atbrīvoties.

Rezultātā veidojas iestā-des ar profesionāli visai aprobežotu darbinieku kolektīvu, kur neviens strādājošais nav gudrāks (nedrīkst būt gudrāks) par priekšnieku. Cik ilgi tas tā turpināsies un kur mūs tas novedīs, to ir grūti paredzēt. Bet pašreiz ir tādi laiki, kad prasmēm, zināšanām, spējām ir otr-šķirīga nozīme, bet sva-rīgāka ir māka sevi veiksmīgi pārdot – pārliecināt vajadzīgos cilvēkus, ka tu šim darbam deri.

Arī, lai apprecētu savu sapņu meiteni, ir jāprot tai pārdot sevi. Ir jāprot viņu pārliecināt, ka tu esi viņas sapņu princis. Pretējā gadījumā atradīsies veik-lāks pārliecinātājs, kurš varbūt būs daudz sliktāks par tevi, bet tomēr saņems uzvarētāja balvu, kamēr tu ar savu mīlestību un vi-siem saviem talantiem un labajām īpašībām paliksi "aiz borta".

Lai citus pārliecinātu par to, ka esi talantīgs, ir jāprot savu viduvējību pasniegt kā oriģinālu domāšanu un prasmes. Te labi palīdz divains apģērbs, frizūras un tetovējumi. Ir tik daudz kas izdomāts, lai mēs varētu sevi māļēt citā-dus, nekā esam patiesībā, tas ir tikai jāizmanto. Ir pat speciālisti, tā sauktie imidžmeikeri, kas zina, kā to darīt, un par samaksu palīdzēs iemiesot tēlu, kas neatbilst saturam.

Lai būtu veiksmīgs mu-zikants, nav jāprot labi spēlēt un rakstīt labu mū-ziku, ir tikai jāprot citus pierunāt to klausīties un pirkt.

Lai kļūtu par slavenu rakstnieku, nav jāraksta labas grāmatas. Ir jāprot pārdot to, ko esi uzrakstījis izdevējiem. Un izdevējs nopircis un izdevīs šo grā-matu, būs spiests lasītā-jus pārliecināt, ka ir vērts to pirkt, citādi viņam būs zaudējumi.

Lai būtu veiksmīgs uz-ņēmējs, nav jāievieš kādas novatoriskas metodes un inovācijas ražošanā. Vien-kārši ir jāiemācās pārdot to, kas tev ir. To, ko proti un vari. Pat tad, ja tas, ko tu ražo un pārdod, ir pil-nīgs mēsls.

AR TALANTU VIEN NEPIETIEK

Iedomājies, ka esi talan-tīgs rakstnieks vai dzej-nieks, bet nespēj pārdot savas grāmatas izdevnie-cībām. Vai arī izstāžu gale-rijas nerīko tavu gleznu iz-stādes. Ar ko tas beigsies? Tu nomirsi nabadzībā, un par tevi neviens neko nezina un arī tavas grā-matas nelsīs, un gleznas nepirks.

Stāsts par to, ka talantu noteikti kāds pamanīs un novērtēs ir mīts. Tā nav. Ir ļoti daudz piemēru tam, kā

Tādu un līdzīgu piemēru vēsturē ir ļoti daudz. Ne-domā par to, kas būs pēc tavas nāves un ka cilvēki novērtēs tevis paveikto tikai tad. Pēc tavas nāves tev būs vienalga, ko do-mā, darīs un kā tevi vērtēs citi cilvēki. Tam ir no-zīme tikai, kamēr esi dzīvs. Francs Kafka nezina, ka ir kļuvus slavens rakstnieks, van Gogs nezina, ka ir sla-vens gleznotājs. Tāpēc, ka viņi ir miruši. Nav nekādu – pēc tam. Tai saulē ir citas vērtības, citas gleznas un citas grāmatas.

Tāpēc, darot to, kas tev patīk un izvēloties dzīves

Mēs nepārtraukti pārkam, pārdodam, mainām un citādi iegūstam un zaudējam dažādas mūsu dzīvei svarīgas un nepieciešamas lietas.

talantīgi cilvēki ir dzīvoju-ši miruši un nav nevienam bijuši vajadzīgi. Talantam ir liela nozīme, bet bez prasmes pārdot tas kļūst nenozīmīgs.

Mums visiem piemīt dažādas tirgošanās pras-mes. Dažiem no mums ir nepieciešami gadi, lai pār-dotu ko patiešām vērtīgu, un ir tādi, kuri ļoti ātri un dārgi spēj pārdot arī pēdējo draņķi. Viņam pie-tiek pateikt dažus vārdus, pasmaidīt, un darījums ir noticis. Ja pats tu neko ne-proti un tev nav zināšanu un prasmju kaut ko radīt, bet ir māka veiksmīgi tir-goties, tu varēsi pārdot pat tukšu gaisu un gūt panā-kumus. Un otrādi – tu vari būt ģeniāls savos darbos, bet, ja tev nav pat minimā-lu prasmju tirgoties, tad tu esi nolemts neveiksmei.

Ja savas gleznas, savu talantu labāk prastu pār-dot van Gogs, viņš dzīvotu daudz turīgāk. Par viņu uzziņātu līdz cilvēki, un viņš nemirtu nabadzībā. Pēc viņa nāves tirgotāji, ti-kuši pie viņa gleznām, tās veiksmīgi tirgoja un radīja viņa kultu. Van Goga glez-nas tirgojot, kļuva bagāti un savu bagātību vairoja tie, kuri paši neprata glez-not, kuri neko nebija darī-juši, lai radītu šīs vērtības, bet kuri prata tās pārdot.

Francū klasiķis Stendāls (Marī Anri Beils) neprata pārdot sevi laikabiedriem un mira kā mazpazīstams rakstnieks. Francs Kafka spēja pārdot tikai dažus savus stāstus. Nesasniedzis panākumus, viņš mira nabadzībā, novēlot draugam, lai tas pēc viņa nāves sadedzina visus viņa darbus. Draugs ne-paklausīja. Draugs izrādī-jās tirgonis. Viņš pārdeva Franča Kafkas grāmatas un padarīja viņu par sla-venu rakstnieku pēc nā-ves. Francs Kafka bija tik nemākulīgs tirgotājs, ka nespēja saskatīt tirgotāja talantu pat savā draugā, kurš jau viņa dzīves laikā varēja pārdot šos darbus un padarīt Francu slavenu vēl dzīves laikā.

ceļu, neaizmirsti, ka jāmā-cās arī sevi pārdot, jo bez šīm prasmēm tevis paveik-tajam būs maza nozīme. Pat tad, ja tevi neinteresē nauda, velti lielu vērību prasmēm pārdot to, ko esi veidojis. Caur tirdzniecību pasaule uzziņās par tevis esamību.

Ja, proti šūt, iemācies to pārdot cilvēkiem; ja tu proti spēlēt un komponēt, iemācies ar to iepazīstināt citus, iemācies pierunāt viņus klausīties; iemācies sevi pārdot darba devējam – pircējam – kā lielisku darbinieku un pirkumu. Iemācies sevi reklamēt. Iemācies stāstīt par sevi. Tāpēc, ka kautrība, ne-cilums, vienkāršība un pieticība nav pieprasīta prece.

Es nezinu, kā iemācieties tirgoties. Ja es to zinātu un prastu, es jau sen būtu sevi pārdevis dažādiem ra-dio, TV, laikrakstiem un žurnāliem. Es jau sen būtu pārdevis savas grāmatas un filmas. Mana mūzika jau sen skanētu TV un ra-dio, tā būtu izdota diskos. Es jau sen būtu sevi iesmē-rējis kā lielisku darbinieku kādā labi apmaksātā ama-tā. Bet es neprotu un nezi-nu, kā to iemācīties.

Bet, ja tu kaut nedaudz zini, kā ieaudzināt šīs spējas cilvēkos un, galvenais, savos bērnos, tad atrod tam laiku un iemāci! Ne-spied viņus būt labākiem un spējīgākajiem kādā no-zarē. Nemāci viņus tikai par gudriem un talantīgi-giem. Māci viņus arī tir-goties. Māci pasniegt sevi. Māci pārdot sevi un to, ko viņi spēj radīt. Neatziētie talanti nevienam nav va-jadzīgi.

Prasme pārdot sevi gar-antē izdošanos jebkurā nozarē. Lai kā arī tas tev nepatīktu, lai kā arī tu ne-cildinātu darba mīlestību, talantu un zināšanas, tam vien vēl ir maza nozīme. Ir maza nozīme tam, ko tu proti, zini un vari. Tikai tās prasmes, zināšanas un talants, par kurām tu spēj pārliecināt citus, iegūst nozīmi.